

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολαῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60, ἔξέμνην 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξέμνην 2 καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέπητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 28 Ὀκτωβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 48

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΑΣ ΔΥΠΟΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ναι, ναι! ἔκανε ἡ Μπέττυ μ' ἐγθουσιασμό καὶ σηκώθηκε. Ἐσηρᾶ ἀπὸ τὸ σκαμνάκι τῆς, ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ πάρῃ φόρα γιὰ νὰ τρέξῃ στοὺς σπῆτι τοῦ γέρο Ρόζ.

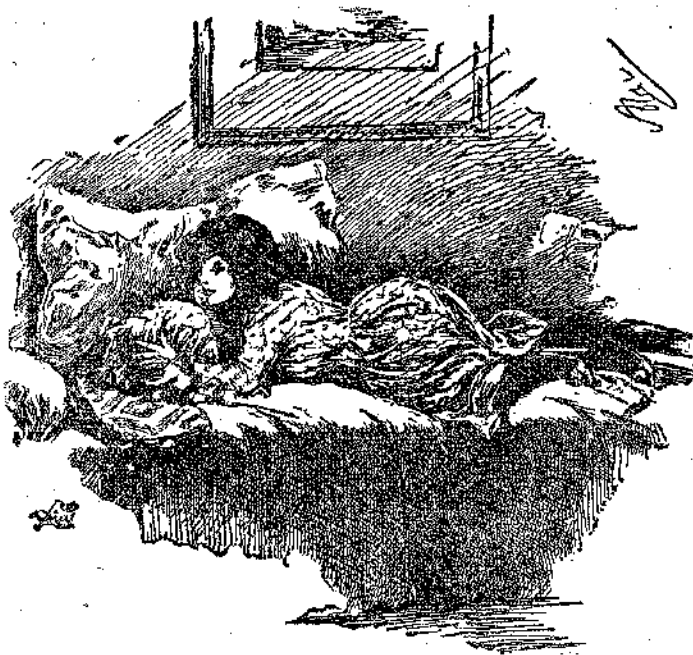
— Σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὺ μάς ἔχεις πει, εἶπε ἡ κυρία Βάν Κούρτ, κάνοντας μὲ τὸ χέρι τῆς νόημα στὴ Μπέττυ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ξανακαθήσῃ στὴ θέσῃ τῆς, ἔχω πολλές ἀμφιβολίες ὅτι μποροῦν νὰ γνωρίζουν αὐτὴ τὴ διεύθυνση. Ἄν τὴν ἐγνώριζαν, θὰ ἔγραφαν δίχως ἄλλο στὴν κυρία Λάρκ γιὰ νὰ τῆς θυμίσουν τὸ μπαούλο ποὺ τοὺς ἄφησε στοὺς σπῆτι τους καὶ ποὺ δὲν εἶχε ξαναγυρίσει νὰ τὸ πάρῃ. Μιὰ καὶ δὲν τὸ ἔκαναν ὅμως, πάει νὰ πῆ πῶς δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ τῆς στείλουν τὸ γράμμα.

— Ποῖος τὸ ξέρει; ἔκανε ἡ Μάργκαρετ. Μπορεῖ νὰ βαρῆθηκαν νὰ γράψουν ἢ νὰ τὸ ἀμέλησαν. Μπορεῖ ἀκόμη ἡ κυρία Λάρκ, γιὰ νὰ τὴν ὀνομάσουμε καὶ μεῖς ὅπως τὴν ὀνομαζάν κι' ἐκεῖνοι, νὰ εἶχε ἀλλάξει κατοικία, καὶ γιὰ νὰ βροῦν τὴ νέα τῆς διεύθυνση θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν ἔρευνες κι' ἐνέργειες ποὺ τοὺς ἐπεφταν βαριὰς γιὰ τὴν ἡλικία τους.

— Αὐτὸ εἶναι πιθανό, εἶπε ἡ κυρία Βάν-Κούρτ στοχαστικὰ. Ὅπως δὴποτε, τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ, εἶναι νὰ πάμε νὰ εἰδοῦμε ἂν ὁ κύριος Ρόζ μπορεῖ νὰ

μάς δώσῃ καμμιά πληροφορία σχετικὴ μὲ τὴ διεύθυνση τῆς κυρίας Λάρκ.

— Καὶ τότε, χρυσὴ μου κυρία Βάν-Κούρτ, ἂν μοῦ τὴ δώσουν τοῦτη τὴ διεύθυνση, τότε θὰ θελήσετε νὰ ἔρθετε μαζί μου γιὰ νὰ πάμε νὰ

—Μαξιλαράκι μου, σὲ σένα λῶν ὅλα ὅσα ἔχω στὴν καρδιά μου! (Σελ. 545, στ. γ')

βροῦμε τὴ θεία μου, ὅπου κι' ἂν εἶναι;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Μπέττυ ἦταν τόσο παρακλητικὸς, τὸ βλέμμα τῆς τόσο τρυφερὸ, ποὺ ἡ κυρία Βάν-Κούρτ ἀποπλίσθηκε ἐλπίστικα καὶ κατὰλαβε πῶς θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ πάῃ καὶ στὴν Αὐστραλία ἀκόμη, ἂν τῆς τὸ ζητοῦσε ἡ Μπέττυ.

— Θὰ κάνω ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη καὶ θὰ σὲ βοηθήσω στὶς ἔρευνές σου, γιὰτι

θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχομένη ἂν φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα, εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐπιθεδαίωνα τὴν εὐκρίνεια τῶν λόγων τῆς. Πήγγαινε ὅμως, πρῶτα στοὺς κυρίου Ρόζ.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς τρικυμίας, ποὺ οἱ ναυαγοὶ εἶχαν τόσο καλὸ-καρδὰ φιλοξενηθεῖ στοὺς μικροὺς παραθαλάσσιους σπιτάκι, ἡ Μπέττυ εἶχε ξαναπαίει δυὸ-τρὶς φορές νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς γέρους φίλους τῆς.

Τὴν πρώτη φορά εἶχε χάρισει στὸν κύριον Τζιμ μιὰ ὥρατα πίπα ἀπὸ ἀφῆρο τῆς θάλασσας δειμένη μὲ ἀσῆμι, καὶ στὴ γυναῖκα τοῦ μιὰ τασιέρα ποὺ εἶχε τοποθετηθεῖ στὴ τιμητικώτερη θέσῃ ἐπάνω στοὺς μπουφέ. Ἰστέρα τοὺς εἶχε κουβαλήσει κάθε λογῆς προμήθειες: τσάι, μπισκότα, σοκολάτες, κονσέρβες.

— Εἶναι γιὰ νὰ ταῖσετε τίποτε καινούργιους ναυαγούς, ἂν σὰς τύχουν, ἔλεγε ἡ Μπέττυ γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς καλοὺς γέρους νὰ τὰ δεχτοῦν.

Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρὸ ἔκανε τέτοιες βροχὲς καὶ τέτοιο κρύο ὥστε ἡ Μπέττυ εἶχε διακόψει τὶς βῆσιτές τῆς. Μὰ τώρα δὲν θὰ τὴν κρατοῦσε τίποτε, καὶ κατακλυσμός

ἀκόμη ἂν ἦταν. — Ἄν θέλῃς, ἔρχομαι μαζί σου, εἶπε ἡ Μάργκαρετ.

Ἡ Μπέττυ δέχθηκε τὴν πρότασή τῆς μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Ἡ Μάργκαρετ θὰ γινώριζε πολὺ καλύτερα ἀπ' αὐτὴν πῶς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κύριον Ρόζ τὶς πληροφορίες ποὺ ἤθελε νὰ λάβῃ.

Σὲ λίγη ὥρα ἀνέβαινε πάλι στοὺς ἀμαξάκι τῆς καί, ἔχοντας καθισμένη

δίπλα της την μεγάλη, της φίλην διευθυνόταν προς το σπιτάκι των Ρός. "Η Μπέττυ ήταν γεμάτη ελπίδες. Φλυκρούσε εθνομα με τη φίλη της και της μιλούσε για την άγνωστη αυτή συγγενή της που είχε άρχισει κιόλας να την αγαπά.

— Μια κι έχει το ίδιο όνομα με τη μαμά, έλεγε, αυτό θα πη πως είναι αδελφή της.

— Εξαρτάται, απάντησε η μίς Μάργκαρετ. "Αν την λένε μίς Ακλουέττ, τότε μπορεί. Μά αν την λένε κυρία Ακλουέττ, τότε αλλάζει το πράγμα.

"Η Μπέττυ δεν μπορούσε ν' αντιληφθῆ τη διαφορά.

— Μά είναι πολύ καθαρό, εξήγησε η Μάργκαρετ. "Αν δεν είναι παντρεμένη, τότε θα ονομάζεται με το οικογενειακό της όνομα, το όνομα του πατέρα της. "Αν όμως είναι παντρεμένη, τότε θα έχη το όνομα του άνδρός της, και τότε αυτή η κυρία Ακλουέττ δεν θα είναι πια η αδελφή της μαμάς σου, αλλά η γυναίκα του αδελφού της.

Αυτή η πιθανότητα άρεσε στη Μπέττυ πολύ λιγώτερο από την άλλη, και μέσα στο μυαλό της έβγαλε το συμπέρασμα ότι η κυρία Άλρικ δεν θα ονομαζόταν κυρία Ακλουέττ αλλά μίς Ακλουέττ.

— Άλλωστε, είπε, ο κύριος και η κυρία Ρός δεν είδαν ποτέ κανένα κύριο μαζί της, κι αυτό θα πη ότι δεν είναι παντρεμένη.

"Η Μάργκαρετ μπορούσε ν' απαντήσει ότι αυτό δεν ήταν αρκετή ένδειξη. Μά δεν ήθελε να ρίξη τόσο πολύ νερό στον ένθουσιασμό της μικρής φίλης της.

"Όσοσο αυτή η έκδρομή που είχε αρχίσει με τόσες ελπίδες, τελείωσε με μια μεγάλη απογοήτευση. "Όταν τὰ δύο κορίτσια έφθασαν στο παλιό ερημικό σπίτι, το βρήκαν κλειδωμένο κι' άπαρατημένο.

"Η άπαγοήτευση της Μπέττυ ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κόντευε να βάλῃ τὰ κλάματα. "Όσοσο μπόρεσε να κρατηθῆ.

— Άς ρωτήσουμε τους γείτονες μήπως ξέρουν αυτοί τίποτε, πρότεινε η μίς Μάργκαρετ.

Οι γείτονες οί πιδ κοντινοί κατοικοῦσαν δυο χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι των Ρός. Στις έρωτήσεις που τους έκαναν, δεν ήξεραν ν' απαντήσουν τίποτε άλλο, παρά μονάχα ότι ο κύριος Ρός και η γυναίκα του είχαν φύγει για πὸ Σικάγο, όπου θα κατοικούσαν μαζί με τὸ γιό τους.

"Η Μπέττυ θυμήθηκε τότε ότι τους είχε άκουσει να μιλοῦν για τὸ

ταξίδι αυτό που σχεδίαζαν να κάνουν, αλλά δεν φανταζόταν πως θα τὸ πραγματοποιούσαν τόσο γρήγορα. Ζήτησε να μάθῃ τὴ διεύθυνση τοῦ γιου, αλλά κανένας δεν τὴ γνώριζε.

Οι έρευνές της άρχισαν μ' άσχημους οίωνους. "Όλα τὰ ώραία σχέδια της διαλύονταν σὺν σαπυνοφόουσε. Με ποιά βάση τώρα να εξακολουθήσει τὴν ἀναζήτηση της κυρίας Άλρικ; "Όσοσο δεν ἀπελπίστηκε τόσο γρήγορα.

— Μὰ τίς ἀπελπίσεις δεν θὰ κάνω τίποτε, είπε στη μίς Μάργκαρετ όταν ξαναπῆρε τὴ θέση της στὸ ἀμαξάκι και τὸ διεύθυνε κατὰ τὸ Γκρήνμπορο. Αυτὴ δεν θάβαι ἡ πρώτη μου ἀπατυχία. "Εγὼ όμως θὰ ἐπιμένω και θὰ πετύχω τὸ σκοπό μου ὡς ἀναποδίες κι' ἂν μοῦ τύχουν.

Οι φίλοι της Μπέττυ και της οίκογενείας Βάν-Κούρτ, καθώς κι' ἑκείνοι τοῦ Μπέτιστον, ἀιστέθηκαν πραγματικὴ ἀπογοήτευση και θλίψη όταν είδαν τὸ κοριτσάκι νὰ γυρίζει πίσω χωρὶς νὰ έχη πετύχει τίποτε. "Όπως κι' ἑκείνη όμως, έτσι κι' αὐτοί είπαν ότι δεν ήταν λόγος νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ κάθε ἐλπίδα, και ὅλοι τους άρχισαν νὰ καταστρώνουν σχέδια μετὶ τὸ τρόπο θὰ έβρισκαν τὴν οίκογένεια Ακλουέττ.

"Ο Τζακ πρότεινε νὰ πάνε στη Βοστώνη όπου ζούσε ἡ οίκογένεια αὐτή, σύμφωνα με τις πληροφορίες τοῦ κυρίου Μάρρις, και ν' ἀπευθυνθοῦν στις άρχές για νὰ τοῦς βοηθήσουν στις έρευνές τους. "Ο Ριχάρδος Βάν Κούρτ έλεγε ότι δεν αξίζει τὸν κόπο νὰ πῆ κανείς γι' αὐτὸ τὸ λόγο στη Βοστώνη. "Ήταν εὐκολώτερο και προτιμώτερο μάλιστα νὰ γράψουν. "Η κυρία Βάν-Κούρτ πρότεινε νὰ γράψῃ στους φίλους της που είχε σ' αὐτὴ τὴν πόλη, και νὰ τοῦς παρακαλέσῃ νὰ κάνουν ἑκείνοι τις σχετικές ἐνέργειες. "Η Μάργκαρετ, ἡ κυρία Κίνσεϋ, ἡ κάθε μιά είχε τὸ σχέδιό της. Κανένα όμως δεν άρεσε στη Μπέττυ. "Ολ' αὐτὰ της φαίνονταν πως θάπαίρναν πολὺν καιρό κι' ἑκείνη βιαζόταν ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ θεία της.

"Ένα βράδυ, ὅστερα ἀπὸ μιά ζωνρὴ συζήτηση πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀνέβηκε στην κάμαρά της πολὺ τραχημένη, έβγαλε ἀπὸ τὸ ντουλάπι της τὸ ὄραίο ἄσπρο κκομιρένιο φόρεμα της κυρίας Άλρικ και τὸ φόρεσε. "Ήταν ἕνα πράγμα που της προξενοῦσε ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση και κάμμιά φορά έκανε αὐτὸ τὸ χατήρι στὸν εαυτὸ της. Κοιτάχτηκε πολλὴ ὥρα στὸν καθρέφτη και βλέποντας τὸ ἀντιφάγγισμά της φανταζόταν πως

ήταν ἡ θεία που γύρευε νὰ βρῆ. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ τὸ φόρεμα. Καθὼς τὸ ἀπλώνει στὴν πολυθρόνα, τὰ μάτια της έπεσαν ἐπάνω σὲ κάτι που δεν τὸ είχε παρατηρήσει ὡς ἑκείνη τὴ στιγμή, και τὸ πρόσωπό της έλαμψε ἀπὸ χαρά.

— "Ω, φώναξε! νὰ ἕνα μέσον ἀλάνθαστο.

Και με πνιγμένη φωνὴ διάβασε: «Κυρία Φρανσουά, Γκρήν στρήτ, Βοστώνη». "Ήταν τὸνομα της μοδίστρας που είχε ράψει τὸ φόρεμα, ὄφασμένο με χρυσὰ γράμματα ἐπάνω σὲ μιά ἄσπρη καρδέλλα ραμμένη στὸ ἀπὸ μέσα μέρος τοῦ φουσταντιού.

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Λευκό σπιτάκι, αὐλή μου ἐσύ, μέσ' σ' ἄνθια και τὸ μῦθο, "Ω, πὰ ποτὲ δεν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς βλέπω τώρα... Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀναλυτὸ χρυσάφι, Λουραμένα μέσα σ' ὄνειρο, μοιάζετε αὐτὴν τὴν ὥρα...

"Ω, πὰ ποτὲ δεν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς βλέπω τώρα! Ματάκια που διακρύβετε, παντήλια στὸν ἄγρο, Χαίλη που σιγοτρέμειτε στοῦ χωρισμοῦ τὰ λόγια, Καθὼς μιλάει ψιθυριστὰ στην ξάπορτα ἡ μητέρα...

Κι' ὦ, σεις ματάκια παιδικά, που με κοιτάτε ἄθια, Μέσ' στὸν γλυκῶν χρωμάτων σας τὴ γαλανὴ ἀρμονία Βλέπω ἕνα νέφος νὰ περνᾷ σὰ νῆαν ἀπὸ θλίψη, Και κλαίτε, δίχως μήτε σεις νὰ ξέρετε τὴν αἰτία...

Κι' όταν βαρῦθμα τραβᾷ κατὰ τὴν προκομαία, Μπαίνω στη βάση που κυλᾷ στὰ ἴσθια νερά.

Κι' όταν σὸ πλοῦτο-βοίσκουμαι κι' όταν θωρᾷ ἐκεῖ πέρα, Δίχως νὰ θέλω κλαίω κι' ἐγὼ ἐποῦτὴ τὴ φορὰ...

Γαρίλο σπιτάκι, αὐλή μου ἐσύ ξερὴ κι' ἐρημωμένη, Κάτω ἀπ' τὸν ἄναστο οὐρανὸ μῆς νύχτας δίχως φῶτα, Που ὄλο τὴν πόρτα μου χτυπᾷ κι' ὄλο κλειστὴ ἀπομένει, "Ω, πὰ ποτὲ δεν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς είδα πρῶτα!...

Και μ' ἄλλη πόρτα ἐγὼ χτυπᾷ, και μπρός στὰ μάτια μου είστε, Ματάκια γαλανότατα, που μ' ἀρωτᾶτε «πότε "Ήρθες, φτωχὲ μου γείτονα;... Μὰ τόσο ψυχραμένα... "Ω, πὰ ποτὲ δεν θὰ σὰς δῶ καθὼς σὰς είδα τότε!...

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

Η ΑΔΕΙΑ ΚΑΜΑΡΑ

Και όμως τίποτα δεν της λείπει. "Όλα είναι στη θέση τους ἄρμονικά, τακτικά. Τὸ κρεβάτι με τὰ λευκά σκεπάσματα, τὴ διάφανη κουνοπιέρα με τὸν τριανταφυλλένιο οὐρανὸ. Βλέποντάς τον, θὰ μπορούσε κανείς νὰ πιστέψῃ πως ὅλα τὰ ὄνειρα, ἀκόμα κι' αὐτὰ που πλάττει ἡ φαντασία με τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, θάβαι ρόδινα.

Στὴ γωνιά ἡ ντουλάπα, κομψὴ κι' ἐπιληπτική. Πιδ πέρα ἡ τουαλέττα γεμάτη κουτιά, μπουκαλάκια και κομφοτεχνήματα. Κι' ὁ νιπτήρας στέκει στὸ πλάι, σηκώνοντας μ' ἐγκρατέρηση τὸ βαρὺ του μάρμαρο κι' αὐτὸ με τ' ἀπαραίτητα χρωιάδη του.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οί τοίχοι δεν είναι γυμνοί. "Ένας Χριστὸς ἀκαθοφορεμένος τοῦ Γκουίντο Ρένι, έχει τὴν πρώτη θέση πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Στους ἄλλους τοίχους στίς γωνιές ἄλλα καντράκια μέσα στις σκούρες κορνίζες τους, δίνουν ἕνα πρόσχαρο τόνο στὸ μεγάλο δωμάτιο. Και δυναμώνει αὐτὸς ὁ τόνος πώτερο ἀκόμα, όταν ἀνοίξουν διάπλατα και τὰ δυὸ παράθυρα και πλημμυρίσει μέσα τοῦ ἡλιου τὸ φῶς.

Μὰ είναι στη μέση ἡ κρεμάστρα με τὰ ρούχα. "Εκεῖ κάποια μέρα, δυὸ χέρια κρέμασαν ἕνα μικροῦτσικο φορεματάκι μωροῦ. Κι' είναι πάνω στὸ κομοδίνο μιά μεγάλη κούκλα. Τὰ ἴδια χέρια τὴ στόλισαν με μωροδιστικά ρουχαλάκια, με τὸ μάλλινο ἐπανωφοράκι, τὸ σκουφάκι... Δυὸ κεφάλια ἔσκυψαν πάνω στην κούκλα, και τὴν κοίταξαν με τρυφερότητα και στοργή, ἐνῶ τὰ μάτια ὁ γράιναν καθὼς έφερναν μπροστὰ τὴν εικόνα τῶν παιδιῶν που θὰ τὰ στόλιζαν σὲ λίγες μέρες.

"Ήρθε τὸ ἀγγελούδι. Μὰ ἔζησε μιά ὥρα μονάχα. Κι' ἄπλωσε ὅστερα τὰ φτερά του, και πέταξε στὸν οὐρανὸ, μαζί με τ' ἄλλα τ' ἀγγελούδια, τὰ συντρόφια του. Και δεν ἐστῆθηκε ποτὲ τὸ μικρὸ κρεβατάκι με τὴν τοῦλλινη κουνοπιερίτσα και τοῦς γαλάζιους φίδγκους. Και τὸ μικρὸ φορεματάκι χάθηκε ἀπὸ τὴν κρεμάστρα κι' ἡ κούκλα ἔμεινε γυμνή, κι' ἡ κάμαρα φαίνεται ἄδεια και θλιμμένη — ἄδεια κι' ἡ καρδιά και πληγωμένη, — κι' ἄς τὴ στόλιζαν ἑπιπλά και κάντρα κι' ἄς τὴ φωταλούζει ὁ ἥλιος...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΠΑΓΩΝΑΣ

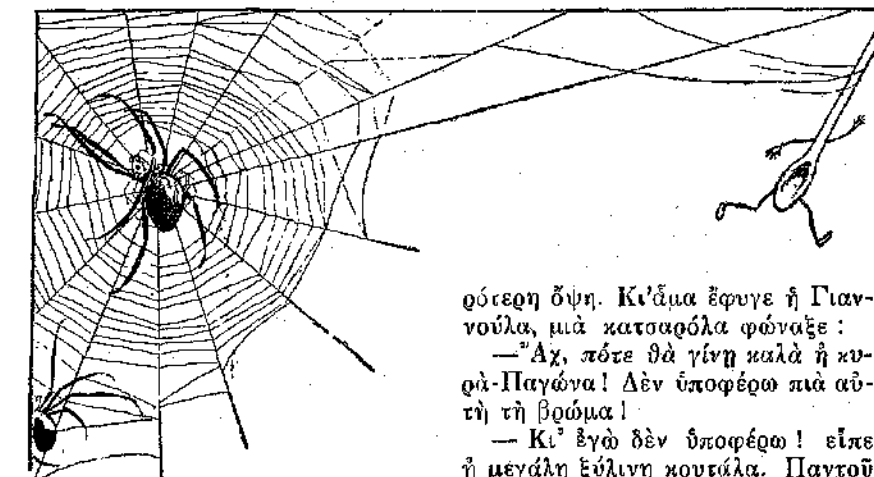
[ΑΙΘΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

"Όσοσο μιά μέρα ἡ Γιαννούλα φιλοτιμήθηκε νὰ καθαρίσῃ τὰ πάντα. "Έχυσε χᾶμο ἕνα σωρὸ κουβάδες νερό, μάζεψε στὰ καλάδια τῶν σκουπιδίων, τι περιττὸ σερόνταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ και, ἀπὸ ἀπροσεξία, ἔχυσε μέσα δυὸ μαχαίρια κι' ἕνα κουτάλι τοῦ καφέ! "Έσκασε δυὸ πλάκες, ἔβγαλε τὸ χεροῦλι ἐνὸς μπρικιοῦ κι' ἔκαψε μιά καινούργια πετόσια τῶν ποτηριῶν. Κι' ὄλ' αὐτὰ για νὰ καθαρίσῃ τὰ πάντα!

Τίς γωνιές ψηλά δεν τίς σκούπισε καθόλου. Κι' οί ἀράχνες, που ἔμειναν ἀνενόχλητες ἐκεῖ-πάνω, ἔλεγαν με χαρά: «Γλυτώσαμε κι' ἀπὸ τὴν ταβινόσκουπα! τώρα δεν φοβόμαστε τίποτα!»

"Υστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ γενικὸ καθάρισμα, ἡ κουζίνα πῆρε ἀκόμα χει-

ρότερη ὄψη. Κι' αὐα ἔφυγε ἡ Γιαννούλα, μὰ κατασρόλα φώναξε:

— "Αχ, ποτὲ θὰ γίνῃ καλὰ ἡ κυρὰ-Παγῶνα! Δεν ὑποφέρω πια αὐτὴ τὴ βροῦμα!

— Κι' ἐγὼ δεν ὑποφέρω! είπε ἡ μεγάλη ξύλινη κουτάλα. Παντοῦ ἀράχνες, παντοῦ κατασρόδες! "Η μυρωδιά τοῦ ξυγκιοῦ με πνίγει.

"Αχ, γιατί νὰ μὴν εἶμαι ἀκόμα στὸ περβόλι; Μητέρα μου ἦταν μιά μεγάλη ἀχλαδιά, που ζούσε πάντα στὸν καθαρὸ ἀέρα...

— Πάλι για τοῦς προγόνους μας ἀρχίσαμε; φώναξε τὸ κουτί με τὰ σπύρια. Νὰ κοιτάμε τι εἶμαστε τώρα κι' ὄχι τι εἶμαστε πρῶτα. Μόνον που πρέπει νὰ μᾶς προσέχουν και νὰ μᾶς διατηροῦν παστρικά. Αυτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου... "Αψούτ!... ἄψούτ!... Μπᾶ!... Γιατί φτερνίζομαι!... "Α, νὰ ἔπρεσε ἡ πιπεριέρα και χύθηκε ὄλο τὸ πιπέρι. "Αψούτ!... Δεν τὴν είχαν βάλει καλὰ στη θέση της... "Αψούτ!...

Τὸ κουτί δεν είχε τελειώσει τὸ φάργισμα, διαν ὄλη ἡ κουζίνα τινάχτηκε στὸν ἀέρα. "Η Γιαννούλα, φεύγοντας, είχε ἀφήσει ἀνοικτὰ τὰ ρομπινέτα τοῦ γκαζιοῦ και δεν είχε κλείσει καν τὸ διακόπτη. Και μόλις ἀναψεν ἕνα σπύριο, τὸ ἀέριο πῆρε φωτιά κι' ἔγινε ἔκρηξη.

"Η κυρὰ-Παγῶνα ἔβγαλε μιά τρομαρὴ φωνή, καθὼς είδε τὴν ἀγαπημένη της κουζίνα νὰ καίγεται σὺν πυροτέχνημα.

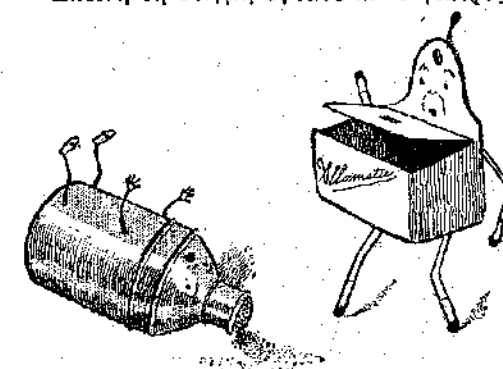
Ἐτυχῶς ἦταν ψέμματα. "Ολ' αὐτὰ τὰ βλέπε στὸν παροξυσμὸ τοῦ πυρετοῦ της.

"Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφτασε κι' ὁ γιατρός νὰ ἰδῇ τὴν ἄρρωστη.

— Δεν είναι τίποτα, της είπε. Τώρα που ὁ πυρετὸς ἔφτασε ὡς ἐκεῖ, θάρχισῃ νὰ πέφτη. Σὲ λίγες μέρες θάσαι καλὰ. Πᾶγε τώρα αὐτὸ τὸ γιατρικό για νὰ κοιμηθῆς.

Πραγματικῶς ὅστερ' ἀπὸ μιά βδομάδα, ἡ κυρὰ-Παγῶνα σηκώθηκε. Κι' όταν μᾶθηκε στὴν κουζίνα, βρῆκε μιά μικρὴ Γιαννούλα, πολὺ καθαρή, που γυάλιζε τὰ χαλκάματα.

"Όλα ἔλαμκαν, ὅλα ἦσαν

ταχτικά, στις θέσεις τους. Κι' ούτε άράχνες, ούτε κατσαρίδες, τίποτα!

— Τι μιλά! Έκαμε ή κυρά-Παγώνα. Όλα εκείνα τὰ φοβερά τὰ β-βλεπα στον ύπνο μου και στον πυρετό μου.

Και γυρίζοντας στη Γιαννούλα:
— Μπράβο, μικρή μου, τής ειπε. Έσού, φαίνεται, ξέρεις καλά τι θα πη καθαριότης.

— Δεν ξέρω, κυρά-Παγώνα, αποκρίθηκε ή μικρή, καθαρίζω όμως, παστρεύω, τρέβω και σκουπίζω όσο μπορώ.

— Μά νά, παιδί μου, αυτό είναι ή καθαριότης!...
— "Α, αυτό; Στο χωριό μου τὸ λένε παστρά...
— Ναι, ειπε ή κυρά-Παγώνα. Και μὰ παροιμία λέει: «ή πάστρα είναι μισή άρχοντιά.»

Μιλιά οί κατσαρόλες, τὰ μπρόκια, τὰ τηγάνια, τὰ κουτιά...
"Ε, μὰ βέβαια! "Η κυρά-Παγώνα δὲν είχε πιά πυρετό...

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

3. Ο ΚΑΛΟΣ ΚΙ Ο ΚΑΚΟΣ

Στὸ σχολείο, τὰ παιδιά είχαν τὴν ιδέα πὸς ὁ Πέτρος ἦταν καλὸς κι' ὁ Κώστας κακὸς.

Εἶναι ἀλήθεια πὸς ὁ Πέτρος κα-νενὸς δὲ χαλοῦσε χατήρι, μ' ἔλους πήγαινε σύμφωνος, ἔλους ἤθελε νὰ τοὺς ἔχη εὐχαριστημένους.

— Καλὸ τὸ γράψιμό μου, Πέτρο;
— Περιφνη!
— Δὲς νὰ πάρω καλὸ βαθμό;
— Βεβαίωτατα!
— Σάρβουσιν τὰ καινούργια μου παπούτσια, Πέτρο;

— Πολύ, πολύ! Μὲ γειά σου!
— Μοῦ κάνεις μὰ χάρη, Πέτρο;
— Εὐχαρίστως, εἰ τι θέλεις!
— Μοῦ ψιθυρίζεις καμμιὰ λέξη ἀπὸ πίσω, ἀν μὲ ρωτήσῃ ὁ δάσκα-λος στὸ μάθημα;

— "Ακούς ἐκεῖ! Φτάνει νὰ ξέρω αὐτὸ πὸς θὰ σὲ ρωτήσῃ.
— Πέτρο, πὲς μου, νὰ ζῆς: "Ε-γὼ εἶχα δίκιο τὸ πρωτὴν ὁ Πάνος;
— "Εσὺ, εσὺ!... "Εγὼ τὸ εἶπα και τὸ ἴδιου.

"Ετσι σ' ἔλους ὁ Πέτρος πάντα σύμφωνος, πάντα πρόθυμος, πάντα... καλὸς.

"Αντίθετα ὁ Κώστας. "Όταν τοῦ παρουσίαζε κανέναν τὸ γελοῖο του γράψιμο και τὴν ρωτοῦσε ἀν εἶναι καλὸ, τοῦ ἀπαντοῦσε:
— Χμ! ἔτσι κι' ἔτσι. Δὲ χά-νεεις τίποτα ἀν τὸ ἐπιμεληθῆς περισ-σότερο.

— Δὲς νὰ μὴν πάρω καλὸ βα-θμό!...
— Δεν ξέρω... ἐγὼ δὲ θὰ σοῦ εἶδνα.
"Όταν τὸν ρωτοῦσε κανέναν ἀν τοῦ ἀρεσαν τὰ καινούργια του πα-πούτσια, τὰ καινούργια του ρουχα, τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Καλὰ εἶναι... "Εγὼ δὲν κα-ταλαβαίνω ἀπὸ τέτοια...
Κι' ἔταν τὸν παρακαλοῦσε κανέ-

νας νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ τὸ μάθημα, ὁ Κώστας τὸν ἀπόπειρνε:

— Δὲ ντρέπεσαι; Νὰ γελάσουμε τὸ δάσκαλο θέλεις; "Εγὼ δὲν τὰ κά-νω αὐτὰ, πήγαινε νὰ βρῆς ἄλλον ποῦ νὰ θέλῃ τὸ κακὸ σου. Γιατὶ κα-κὸ θὰ σοῦ ἔκανα ἀν σοῦ ψιθύριζα. Δὲ θὰ μελετοῦσες και δὲ θὰ μάθαι-νες ποτὲ.

Κι' ἔποιος σὲ φιλονεικία εἶχε ἄδικο, ἀπὸ τὸν Κώστα θὰ τὸ άκουγε:
— "Αφοῦ μὲ ρωτᾷς, θὰ σοῦ πῶ.
"Ο "Αλέξης εἶχε δίκιο. "Εσὺ τὸν φορ-τώθηκες ἄδικο.

Μιά μέρα, δυὸ *παιδιά φιλονεικῆ-σαν. Λίγο ἔλειψε και νὰ πικστοῦν, ἀλλὰ μπήκαν στὴ μέση οἱ ἄλλοι και τοὺς χώρισαν. Κι' ὁ Κώστας κατὰ τὴ συνήθειά του, ειπε ὀρθὰ κορτὰ ποῖος εἶχε δίκιο και ποῖος ἄδικο.

"Εκείνη τὴν ὥρα ἔφτασε στὸ scho-λειὸ κι' ὁ Πέτρος. "Αμέσως τὸν πῆ-ρε κατὰ μέρος ὁ Γιάννης και τοῦ εἶ-πε τὰ παράπονά του γιὰ τὸ Λάμπη.
"Ο Πέτρος, χωρὶς νὰκούσῃ καλὰ-κα-λά, τοῦ ἔρριξε δίκιο.

— Μά, τὸ Λάμπη τὸν ξέρουν ἔλοι, τοῦ ειπε. Εἶναι πεισματάρης και τὸ θέλει ἄλα δικά του. "Εκαμες καλὰ ποῦ πήγες νὰ τὸν χτυπήσῃς. Τοῦ ἄ-ξιζε.

"Αργότερα, ἔπιασε τὸν Πέτρο κι' ὁ Λάμπης και τοῦ τὰ ειπε.
— Εἶχες δίκιο, τοῦ ειπε στ' ἀφί-δ Πέτρος. "Εγὼ πρωτῆτερα τὸ εἶπα και τοῦ Γιάννη.

"Ο Λάμπης δὲ μπόρεσε νὰ βαστά-ξῃ. Και φώναξε στοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ τὰκούσῃ ὁ Γιάννης.
— "Όρίστε! ἀκοῦτε; Κι' ὁ Πέτρος λέει πὸς ἐγὼ εἶχα δίκιο;
"Ο Γιάννης διαμαρτυρήθηκε:
— Ψέματα! "Ο Πέτρος μοῦ ειπε πὸς εἶχα δίκιο ἐγὼ!

— "Εχεις λάθος! φώναξε στοὺς ἄλλους ὁ Λάμπης. "Εδῶ εἶναι κι' ἄς τὸ πῃ:
— Ναι, ναί! φώναξε κι' ὁ Γιάν-

νης. "Ας τὸ πῃ μπροστὰ σ' ἔλους: Πέτρο, ποῖος ἀπ' τοὺς δυὸ μας εἶχε δίκιο;

"Ο Πέτρος στενοχωρήθηκε, κοκκί-νησε. "Όλοι τὸν κοίταζαν περιμένον-τας τὴν ἀπάντησή του.

Δὲν ἤξερε τι νὰ πῃ και τὰ μά-σησε.

— Μά... ἐγὼ δὲν ἤμουν μπρο-στὰ... δὲν ξέρω και καλά...

— Μὰ δὲ μοῦ ειπες τώρα δά, πὸς ἔχω δίκιο; φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Λάμ-πης.

— Μὰ δὲ μοῦ ειπες πρωτῆτερα πὸς ἔχω δίκιο ἐγὼ και πὸς ἔλοι ξέ-ρουν πὸς αὐτὸς εἶναι πεισματάρης και τὰ θέλει ἄλα δικά του; φώναξε μὲ περισσότερο θυμὸ ὁ Γιάννης.

— Σταθῆτε! σταθῆτε! ἔκανε κα-τασυγχισμένος ὁ Πέτρος. Δὲν ξέρω τίποτα... δὲν εἶπα τίποτα... δὲ θυμοῦμαι... "Εχετε ἄδικο κι' οἱ δυὸ... "Οὐφ, ἀφήστε με!

Κι' ἔφυγε ἀπ' τὴν αὐλή κι' ἀνέ-θηκε στὴν τάξη νὰ κρυφτῇ...
Αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὰ παιδιά. Κι' ἄρχισαν νὰ σιγολένε με-ταξύ τους:

— Εἶδες; τὰ ἴδια ειπε και στοὺς δυὸ...
— Ναι, ναί. Και στοὺς δυὸ ἔρρι-ξε δίκιο.

— Καλέ, αὐτὸς εἶναι διπρόσωπος!
— Εἶναι κλόκακας!
— Θέλει τὰ πᾶχη καλὰ μὲ ἔλους!
— Δὲ λέει τὴν ἀλήθεια.

— "Εμένα, προχτὲς, μοῦ ειπε πὸς τὸ γράψιμό ἦταν καλὸ, κι' ἄμα τὸ εἶδε ὁ δάσκαλος ἔβαλε τὰ γέλια.
— Και μένα. "Ο, τι τοῦ δείξῃς, ε-τι τὸν ρωτήσῃς, θὰ σοῦ πῃ πὸς εἶ-ναι καλὸ, ἔσοχο, περιφνη!

— Κι' ἀπὸ μέσα του βέβαια θὰ λέῃ ἄλλα...
— Νά, ἔπος; τώρα, ποῦ ἄλλα εἶ-πε τοῦ Λάμπη κι' ἄλλα τοῦ Γιάννη.

— Δηλαδή, τὰ ἴδια ειπε και στοὺς δυὸ, ἐνῶ στὸν ἕνα ἔκρεπε νὰ πῃ ἄλλα.
— Δὲν πρέπει νὰ τὸν πιστεύουμε ἄλλη φορὰ.

— Εἶναι διπρόσωπος...
— Εἶναι κλόκακας!
"Ετσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κλονίστηκε ή πεποιθήση ποῦ εἶχαν τὰ παιδιά στὴν καλοσύνη τοῦ Πέ-τρου. Αὐτὸς όμως ἐξακολουθοῦσε νὰ φαίνεται πρόθυμος σ' ἔλους και προ-πάντων νὰ τοὺς ψιθυρίζῃ στὸ μάθη-μα εἰτι δὲν ἤξεραν.

— "Ας εἶναι, ειπε μιά μέρα ὁ "Α-λέξης. Αὐτὴ τὴν καλοσύνη, τουλά-χιστο, τὴν ἔχει.

Τὰκούσε ὁ Κώστας και κούνησε τὸ κεφάλι του.

Η ΦΙΛΕΝΑΔΑ ΜΟΥ Η ΤΑΣΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. και τέλος—

— Καταλαβαίνεις;... συνέχισε ή Τασία. Τί θάλεγε ή κυρία Μαρμά σου, ἀν μάθαινε πὸς ή κορούλα της ἔπιασε τέτοιες φίλιες δὴ μέσα;

— "Ω, βέβαια! Σ' εὐχαριστῶ. Τα-σία μου, ποῦ μοῦ τῶπες. Πολὺ σ' εὐ-χαριστῶ!...

"Όσοτσο θυμάμαι καλά πὸς ή μαμὰ μου τὴν ὥρα ποῦ μὲ πήγαινε σχολεῖο μοῦ ειπε αὐτὰ τὰ λόγια μόνο:

— Λιζούλα μου, πρόσεχε ν' ἀπο-φεύγῃς τὰ παιδιά ποῦ εἶναι ἀθάδι-κα, βρόμικα κι' ἀκατάστατα. "Ακό-μα, τὰ παιδιά ποῦ λένε φέμματα ή βρωμόλογα. Μὰ γιὰ τὴν τέχνη τῶν πατερᾶδων τοὺς δὲν μούπε τίποτε ή μαμὰ μου. "Ε, μπορεῖ και νὰ τὸ ξέ-χασε. Μὰ ντρέπηκα νὰ κάνω λόγο τῆς Τασίας. Δὲ θέλω νὰ βρῃ τὸ πιὸ μικρὸ ψεγάδι ή φιλενάδα μου ή Τα-σία τῆς κυρίας Μαρμάς μου, ποῦ μοιάζει νὰ τὴ σέβεται και νὰ τὴν ἐκ-τιμᾷ τῶσο.

Μά, ἀλήθεια! Γιατὶ μοῦ λέει πάν-τα: «ή κυρία Μαρμά σου»; Και στ' ἄλλα παιδιά, στὴ Ζωζώκα ἔξαφνα, μονάχα: «ή μάννα σου!» Τί διαφο-ρὰ μπορεῖ νάχει ή μιά μητέρα ἀπὸ τὴν ἄλλη; Γιατὶ ή μιά νάνα «ή κυ-ρία Μαρμά» κι' ή ἄλλη σκέτη «μά-να»; Δὲς ν' ἀγαπήν ή μιά καλύτερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ παιδιά της; "Ε, σὰν εἶναι ἔτσι, θαρρῶ πὸς ή μάννα ἀγαπάει καλύτερα. Μαννα, μάννα, τὴ θέλω τὴ δικιά μου ἐγὼ. «Κυρία Μαρμά!» "Οὐφ! Τί κρύο πράμμα! Μάννα τὴ θέλω. Μὰ δὲν τὸ λέω τῆς Τασίας...

«Καταλαβαίνω πὸς ή Τασία θέ-λει νάρθῃ στὸ σπίτι μας. Μὰ τῆς μαμμάς μου δὲν τῆς ἀρέσουνε τὰ πολλὰ «πᾶνε κι' ἔλα.» Κι' ἔπειτα... φοβᾶμαι μήπως δὲν τὴ βρῃ πολὺ τοῦ γούστου της τὴν Τασία ή μαμ-μά μου. Εἶναι πολὺ πολὺ καλὸ παι-δί ή Τασία μου, ἔχι ὀλωσδιόλου ὀ-πως ἀρέσουνε τὰ κοριτσάκια στὴ μαμμά μου. Εἶναι λιγάκι ἀλλοῦτι-κη. "Εξαφνα, ἀγαπάει νὰ μοῦ κάνη κουβέντες γιὰ τὸ σπιτικό μας. Τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς μου. Τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς τοῦ μπαμ-πά μου, ὁ ἀδελφὸς τῆς μαμμάς μου. Πόσα και τί λογίων φορέματα ἔχει ή μαμμά μου, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα τέ-τοια. Κακὸ δὲν εἶναι βέβαια. Μὰ νὰ: "Η μαμμά μου δὲν τὰ γουστέρ-νει αὐτὰ. Τί νὰ κάνω; — "Αν ἤμου-νε στὴ θέση σου θὰ φοροῦσα ἔλο μεταξωτὰ, μοῦ ειπε μιά μέρα. Και μὴν ἄλλη πάλι, μὲ ρώτησε γιὰτὶ τὰ-

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΟΥΜΠΟΥΡΑ

"Ο ἀκαθηματικὸς κ. Δ. Γρ. Καμ-πούρογλους εἶναι φοβερὰ κακογρά-φος. Πολλὲς φορὲς δὲν βγάζει οὔτε ὁ ἴδιος αὐτὰ ποῦ γράφει βιαστικά.

"Ετσι μιά μέρα, ψάχνοντας στὸ ση-μειωματᾶρι του, διάβασε: «"Αγγλικὴ κουμπούρα». Κι' ἔσπαξε τὸ κεφάλι του νὰ βρῃ τί νὰ ἔλεγε πραγματικῶς αὐτὴ ή φράση, γιὰτὶ καμμιὰ κου-μπούρα οὔτε ἤξερε, οὔτε θυμόταν...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μπήκε στὸ γρα-φεῖο του ή γυναίκα του και τοῦ ειπε:
— Δημητράκη, μὴν ξεχνᾷς, σήμε-ρα γιορτάζει ή κουμπάρα μας ή "Αγ-γελική.

Μπρὲ! αὐτὸ ἦταν! Εἶχε γράφει, γιὰ νὰ θυμηθῇ: «"Αγγλικὴ κουμπά-ρα», και τὸ διάβασε «ἄγγλική κου-μπούρα»!

μάξι μὲ τὴ μπόνα μου ἔρχεται πάν-τοτε πέντε λεπτὰ ἀφοῦ φύγουν οἱ ἄλλες μὲ τὰ παιδιά. Τὸ ἀντικρῶ-ζουνε στὸ δρόμο κάθε βράδυ.

— "Η μαμμά μου λέει πὸς δὲν εἶ-ναι σωστὸ νὰ μὲ βλέπουνε τὰλλα παιδιά ποῦ πάνε μὲ τὰ πόδια, τῆς ἀπάντησα.

"Ανοίξε τὸ στόμα και τὰ μάτια της μεγάλα μεγάλα και μὲ κοίταζε ἔτσι λίγη ὥρα. "Υ-τερα πάτησε τὰ γέλια. Και ἔταν στάθηκε, ειπε: «Τί κριμαί!»

— Ναι, ἀποκρίθηκα ἐγὼ, λιγάκι θυμωμένη γιὰ τὸν τρόπο της. "Όμως, ἀφοῦ δὲν δίνουν ἄδεια ναρθῆς μαζί μου, δὲν ἔχει νὰ κάνη.

— Δὲν εἶναι γι' αὐτὸ! μοῦ ἀπο-κρίθηκε περήφανα. Μὰ, βλέπεις, θὰ μοῦ ἔκανε τόση χαρὰ νὰ σὲ καθίζω στὸ ἀμάξι μπροστὰ στις ἄλλες, νὰ σὲ σιάζω, και νὰ σὲ ἀποχαιρετῶ φι-λώντας σε... "Ετσι, νὰ σκαζοῦν αὐτὲς οἱ ζηλιάρες!

— Μεγαλοπιάνεται ή κεράτσα, ή φαντασμένη! Αὐτὸ εἶναι! μοῦπε ή Μαρία, ποῦ δὲν τὴν χωνεύει καθό-λου τὴν καθμένη τὴν Τασία.

«"Η Τασία κι' ἐγὼ μαλλώσαμε. Κα-κιώσαμε... Δὲ φταίει οὔτ' αὐτὴ οὔτ' ἐγὼ. Φταίει ή "Ηθῃ, ἐκείνη ή ξεπα-σιμένη. Εἶναι κόρη βουλευτῆ. "Ἦρθε πριν λίγες μέρες στὸ σχολεῖο. Κάθε πρωτὴ τὴν φέρνει ἕνα μορφο αὐτο-κίνητο, γιαιτοστερὸ ὀα καθρέφτης, μ' ἕνα γιαιτοστερὸ-γιαιτοστερὸ σιμφέρ μέσα. Και μιά ψηλὴ φροβλάτη, ποῦ μοιάζει ἴδια φραντζόλα. "Η Τασία εἶναι ξετρελαμένη μαζί της. "Όχι μὲ τὴν «φραντζόλα», μὰ μὲ τὴν "Ηθῃ. Δὲν ἔχει τί νὰ τῆς πῃ και νὰ τὴν καλοπιήσῃ.

— Δὲς, δὲς τί μορφο ποῦναι τὰ μαλλιά της! "Ακού τί νόστιμα μιλάει. Κοίτα μὲ τί ἄερα, μὲ τί χάρη περ-πατᾷ, μοῦ λέει ἔλη τὴν ὥρα φω-ναχτὰ, γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ή ἄλλη.

"Εγὼ δὲν τὴν γουστέρνω καθόλου τὴν «καινούργια». Εἶναι μιά ψηλο-μύτα, περιπατᾷ σὰν σπασμένη κα-νάτα και μιλάει μὲ τὸ «ἔδ». "Αν πῆς γιὰ τὰ μαλλιά της, τῆς Ζωζώ-κας εἶναι χίλιες φορὲς καλύτερα! Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔλεγα τίποτα τῆς Τασίας, μὴν τὴν κακοκαρδίσω. Μὰ σήμερα πιά δὲν βόσταξα!

— "Οὐφ, τὰ παραλὲς και σὺ, καί-μένη, τῆς ειπα. "Αγρίψε!

— Τί; Πὸς; Δὲν τὸ παραδέχεσαι πὸς ή "Ηθῃ εἶναι ἕνα τέλειο κορί-τσι; Πὸς εἶναι ἀνώτερη πολὺ ἀνώτε-ρη ἀπ' ἔλες μας; "Απ' ἔλες μὰς ἔδῳ μέσα; φώναξε μὲ θυμὸ και μὲ κοί-ταξε μὲ ἀθάδεια, σὰν αὐτὲς οἱ «ἔ-λες» νάμουνα μονάχα ἐγὼ.

— Ζηλιάρα!
— Σκλάβρα!
Δέν ξέρω αν ήταν αυτό που ήθελα να πώ. Η λέξη μουφυγε χωρίς να το νοιώσω από το στόμα... Έγώ ήθελα μονάχα να της πώ, να... πώς τη θαμπώνουν και τη δένουνε τὰ μεγαλεία, τ' ἀμάξια, τ' αυτοκίνητα, — νά, έτσι και μαζί μου πριν — και πιά δὲ βλέπει τίποτε παρέκει... Ήθελα νὰ τὴ συμβουλέψω, δηλαδή... Νὰ τὴς μιλήσω μὲ τὸ καλό... Μὰ ἐκείνη, πάλι, γιατί νὰ μὸς μιλήσῃ ξαφνικά με τέτοια ἔχθρα; Σὰ νὰ μὴν ἤμαυνα ἐγὼ ἢ «ἀκριδὴ τῆς φιλενάδα». Σὰ νὰ τὴς εἶχα κάμει κανένα μεγάλο κακό... πὸς μὸς τὸ κρατούσε μέσα τῆς πολὺν καιρὸ, και τώρα τὸ ξεπλέρωσε...

— Ἦσουνά πλούσια, και ἦταν φτωχὴ. Καὶ ἀναγκάζονταν νὰ σὲ χαδέθῃ. Αὐτὸ τὸ κακό τῆς, ἔκανες, μὸς εἶπε ἡ Μαρία. Τώρα βρῆκε μιά πιὸ πλούσια ἀπὸ σένα, νὰ καμαρώνει στὸ πλάι τῆς. Δέν σ' ἔχει πιὰ ἀνάγκη. Κακιὰ ψυχὴ, τιποτένια, συχαμερὴ. Ἄς τὴν νὰ χαθῇ.

Πρῶτη φορά μιλήσαμε, ἡ Μαρία κι' ἐγὼ, γιὰ τὴν Τασία δίχως νὰ μιλώσουμε στὸ τέλος. Γιατί, ὅσο κουτόπαιδο κι' ἂν εἶμαι ἀκόμα, ὅπως μὸς λέει καμμιά φορά ἡ μπόνα, ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχα νοιώσει κι' ἐγὼ μονάχη μου, ὅταν μὸς κακομίλησε ἡ Τασία. Καὶ πικράθηκα πολὺ, πολὺ... Καὶ θέλησα νὰ τὴν

ἐκδικηθῶ και νά... τῆς εἶπε κείνη τὴ λέξη... Δέν ξέρω αν τῆς ταίριαζε. Ὅμως νάβλεπες πὸς τὴν παίραζε! Τινάχτηκε πάνω ἀφρισμένη. Τὰ μάτια τῆς ἀγρίεψαν. Ἄρχισε νὰ κουνάει τὰ μακρὰ τῆς χέρια πάνω-κάτω, δεξιὰ-ἀριστερὰ σὺν τὴν ἀράχνη, νὰ μὲ φοβερίζῃ και νὰ πετάγῃ ἀσυνάρτητα; «Ἐγὼ; Ἐγὼ; Ἐγὼ... Ἐμένα... Σκλάβρα... Για πές... Για πές τὸ ἄλλη μιά φορά; Κι' ἔτρωμε σὺν τὸ καλὰμ. Τόσο πὸς φοβήθηκα. Καὶ μ' ἔπιασε και μένα τὸ παράνομο πὸς ἔβλεπα ἔτσι ἀντίκρου μου τὴ φιληνάδα μου!...

Ἔτσι μαλώσαμε ἡ Τασία κι' ἐγὼ. Καὶ οὔτε θὰ ξαναγαπήσουμε ποτέ, ποτέ πιὰ. Μὰ βλέπεις, δὲ φταίει οὔτ' αὐτὴ, οὔτ' ἐγὼ. Φταίει κείνη ἡ ξι-

πασμένη ἡ Ἥδη, πὸς κέρη βουλευτῇ...

Φαίνεται πὸς ἔχει και μερικά πράγματα στὸν κόσμο, πὸς δέν τὰ καλοξέρει ἢ καμμά μου. Ἄν τῆξερε, γιατί νὰ μὴ μὸς τὸ πῇ, σὺν μ' ἔστειλε σχολειὸ, πὸς ἡ τέχνη τῶν πατεράδων τὸς δίνει τὴν ἀξία τὸς στὰ μικρὰ παιδιὰ; Καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τὸ μάθω ἀπ' τὴν Τασία! Γιατί; Γιατί!

Κεῖνο τὸ βράδυ, τὸ τελευταῖο τῆς Τασίας, ἡ Διζούλα ἀργησε πολὺ νὰ κοιμηθῇ. Θὰ τὴν ἐμποδίζαν, δίχως ἄλλο, οἱ βρεμένες μπούκλες τῆς, πὸς κολλοῦσαν ἀνυπόφορα στὸ προσωπάκι τῆς, καθὼς τὸ εἶχε χωμένο ἀνάμεσα στὰ προσκεφάλια.

MARIA ΔΡΟΣΟΥ

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Α. de GRIOLLES

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὴν ἀκρόαση σὲ ὅλες τὸς ὀμορφίες, μὲ τὴ φουντωτὴ οὐρὰ του σηκωμένη ψηλά, περήφανος μὲ τὸ τρίχρωμό του λαμποδακτῆ και τὸ ἀσημένιο μεταλλιο, κουτσάινοντας λιγάκι ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ τόση χάρη. Τὸ σκυλι αὐτὸ ἦταν σι' ἀλήθεια ἔξυπνο ὡς τὰ νύχια τῶν ποδιῶν του.

Ὁ Ναπολέων τὸν παρατήρησε πολλὴ ὥρα, ἐξετάζοντας μὲ προσοχὴ

τὴν ἔξυπνη μουρτίσα του πὸς τῆς ἔλειπε ἕνα ἀπὲ, μὰ πὸς γυαλλίζανε δὺδ μάτια ἐξαιρετικὰ ἔξυπνα κι' ὠραία, δὺδ μάτια ἀνθρώπινα. Ὑστερα τὸν χὰιδεψε στὸ κεφάλι και τοῦ εἶπε ἕνα λόγο πὸς ὁ Μουστάκας θὰ ἤθελε νὰ τὸν χαράξουν μὲ διαμαντένια γράμματα πάνω σὲ χρυσοὴ πλάκα.

— Ἔσὺ, παιδί μου, εἶσαι ὁ πρῶτος σκύλος τῆς Γαλλίας.

Ὁ σκύλος ἐξαιρετικὰ συγκινημένος ἔγλυψε τὸ λευκότατο χέρι πὸς τὸν χὰιδεψε κι' ἀμέσως, δίχως κανεὶς νὰ τὸν βάλῃ, ἔκανε πρὸς τιμὴν τοῦ Κοντοδεκανεῖα τὰ ὠραιότερα παιχνίδια ἀπὸ τὸ πλουσιώτατο ρεπερτόριό του.

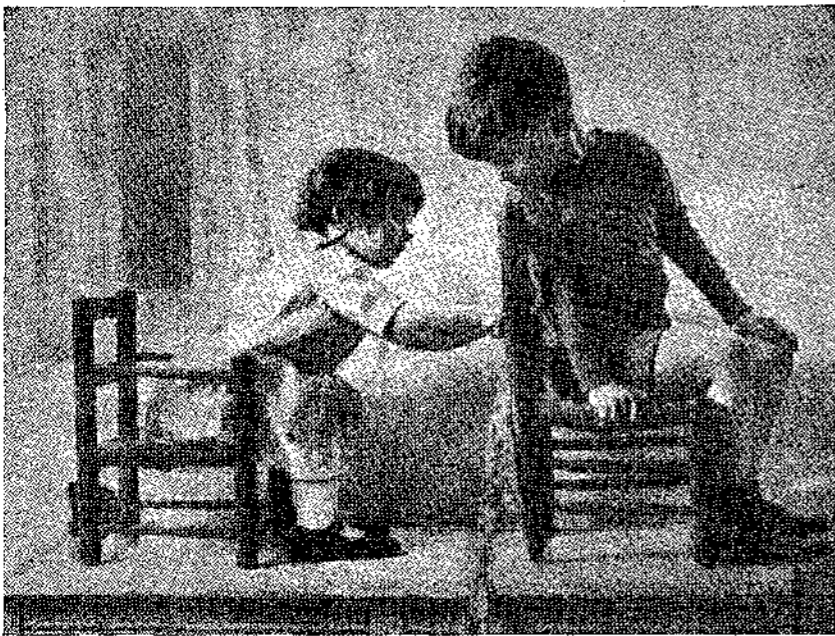
— Ὅσα και νὰ τοῦ κάνω, πάλι δέν θὰ εἶναι ἀρκετὰ, σκεπτόταν στὸν ἐνθουσιασμό του,

ἕνας ἀξιωματικὸς πὸς βρισκόταν ἐκεῖ κι' ἐγνώριζε ὅλα του τὰ ταλέντα, ἔδωκε τὸ σπαθί του και τὸν ἔβαλε νὰ πηδήσῃ μὲ τὴ σειρά γιὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια. Ὑστερα τὸν πρόσταξε: Πήδησε γιὰ τοὺς Συμμάχους! (*)

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μουστάκας πήρε τὸ πιὸ ἀκατάδεκτο και περιφρονητικὸ ὕφος πὸς μὸς μπορεί νὰ δείξῃ τὸ μῦθορ ἐνὸς σκύλου και κἀνοντας μεταβολὴ, ἔδειξε στὸν ἀξιωματικὸ... αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ σώματος πὸς δέν τὸ ἀναφέρουμε ποτέ. Ὑστερα σήκωσε τὸ πόδι του... μὰ καλύτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν ποῦμε τὸν τρόπο πὸς ὁ ἐνδοξος σκύλος ἔδειξε τὴν ἀπερίγραπτη περιφρόνησή του γιὰ τοὺς ἐχ-

(*) Σύμμαχοι λέγονταν τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ναπολέοντος, Ἀδριατικοὶ και Ἄγγλοι.—Σ. τ. Μ.

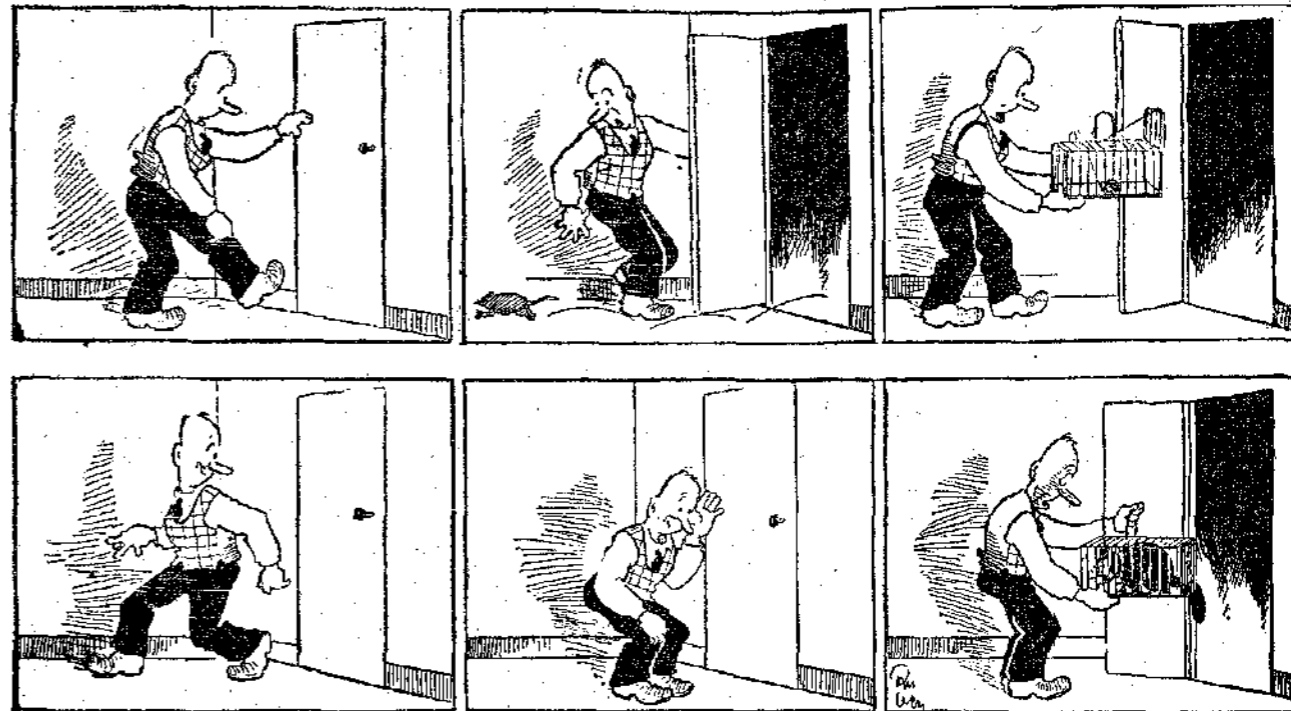
ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ ἀλογάνι.

ΑΝΤΙ ΝΑ ΠΙΑΣΤΗ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΠΙΑΣΤΗΚΕ...

Μιά ἄστεία ἱστορία σ' ἔξη εἰκόνες χωρὶς λόγια

Ἀνεκρινάθη ἀπὸ τὴν Λαχτέρα τῆς Λευτεριάς

θρῶς τοῦ Ἀυτοκράτορα, τῶν Γάλλων Ὁ Ναπολέων, πὸς δέν εἶχε εὐκολὰ τὰ γέλια, γέλασε τόσο πολὺ, ὥστε τοῦ ἤρθαν δάκρυα στὰ μάτια και δέν γέλασε μονάχος του, γιατί κι' ὅλο τὸ ἐπιτελεῖο του τὸν μιμήθηκε, ξεχνώντας γιὰ μιά στιγμὴ τὴν ἐθιμοτυπία.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀκρόαση αὐτὴν πὸς τὴν ἀνέφεραν ὅλες οἱ γαζέτες, δηλαδή ὅλες οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ναπολέων πὸς ἐνοίωθε ἀπὸ σκύλους ὅσο κι' ἀπὸ ἀνθρώπους, θέλησε νὰ δώσῃ ἕνα μεγάλο δῶγμα πρὸς τὴν ἐκτίμησή πὸς αἱ σθανόνταν γιὰ τὸν ἥρωα τοῦ Ἄουστερλις κι' ἔδωκε ἡμερησίᾳ διαταγὴν ἑπιτίθες γιὰ τὸν Μουστάκα.

Ὁ σκύλος Μουστάκας εἶναι ἄξιος τῆς πατρίδος. Παντοῦ ὅπου παρουσιασθεῖ, νὰ γίνεται δεκτὸς μὲ σεβασμό. Καὶ νὰ παίρνῃ δλόκληρη μερίδα σουσιτίου, σὺν γρεναδιέρος». Ἐυκολογνώριστος ἀπὸ τὸ τρίχωμά του, ἀπὸ τὸ μεταλλίδι του κι' ἀπὸ τὸ ἀνάπηρό του πόδι, ὁ Μουστάκας εἶχε γίνεῖ ὁ σκύλος ὄλου τοῦ στρατοῦ Ὅσοι οἱ κυνηγοὶ δέν ἔδωζαν σὸς νοῦ τους τὸ κακό πὸς τοὺς περίμενε. Κινδύνευαν νὰ χάσουν τὸν μαλλιάρδ φαντέρο τους—ἔτσι εἶχαν βγάλει τὸ Μουστάκα— τὸ ἀγαπημένο τους παιδί.

Και νὰ πὸς ἔγινε τὸ πρᾶγμα.

Μιά μέρα ὁ Μουστάκας, ἀφοῦ ἀδειασε μιά δλόκληρη καρβάνια κι' ἔφυγε ἀμέτρητα κόκκαλα, ξαπλώθηκε νὰ χωνέψῃ μὲ τὴν ἡσυχία του, μπροστὰ στὸ κατώφλι μιᾶς πόρτας, και ροχάλιζε σὺν καλοφαγωμένους γάτος, ὅταν φανερώθηκε ἕνας νεοσύλλεκτος πὸς μόλις τὴν περασμένη μέρα εἶχε φθάσει ἀπὸ τὸ χωριὸ του, ἢ μάλλον εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ φεγγάρι γιατί— ἂν μὸς ποτε νὰ φαντασθῇ κανεὶς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα—δέν γνώριζε τὴν ἱστορία τοῦ Μουστάκα. Βλέποντάς τον λοιπὸν ξαπλωμένο μπρὸς στὴν πόρτα και τεντωμένο ἔτσι πὸς νὰ τοῦ κόβῃ τὸ δρόμο, εἶχε τὸ θράσος νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ τὸν πιὸ ἀπρεπῆ τρόπο: —Ἐμπρός, ἔξω! Τράβα ἀπὸ δῶ, βρωμόσκυλο!

Ὁ Μουστάκας δέν καταδέχτηκε παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του και νὰ ρίξῃ ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὸν ἀθῆδῃ ὕστερα τεντώθηκε σ' ὅλο του τὸ μῆκος κλεινόνας ἔτσι ἀκόμη περισσότερο τὸ πέραςμα. Βλέποντας αὐτὰ, ὁ στρατιώτης σήκωσε τὸ πόδι και τοῦ ἔδωκε μιά κλωτσιὰ σὸς μέρος ἐκεῖνο τοῦ σώματος πὸς ὁ Μουστάκας δέν ἔδειχνε στὸν ἐχθρό.

Μπροστὰ σὲ μιά τέτοια θανάσιμη προσβολὴ ὁ Μουστάκας τινάχτηκε ξεφρενιασμένος. «— Χίλιες χιλιάδες κανονιές! Ἐγρύλλισε, αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο μὸς

πρόσβαλε τὴν τιμὴ μου!... Πρέπει νὰ τοῦ τὸ πληρώσω! Ἀυδ-τρεις παλιοὶ εἶχαν δεῖ ἀπὸ μακριὰ τὸ ἐπισόδιο κι' ἔτρεξαν. Περικύκλωσαν τὸν ἐξαγρωμένο Μουστάκα, τὸν χὰιδεψαν, τοῦ πρόσφεραν ζάχαρη. Μάτια δλα. Ὁ σκύλος κράτησε κἀκία στὸν νεοσύλλεκτο και δέν τοῦ συγχώρησε ποτέ τὴν προσβολὴ πὸς τοῦ εἶχε κάνει. Ὁ δῶστοχος στρατιωτικὸς δέν εἶχε οὔτε μιά μέρα ἡσυχία. Ὁ Μουστάκας πήγαινε και τὸν ἔβρισκε ἀκόμη κι' ὅταν ἦταν στὴ γραμμὴ σὲ στάση προσοχῆς, κι' ἐκεῖ ἐκμεταλλεύονταν τὴν ἀναγκαστικὴ ἀκίνησά του, τὸν πλησίαζε μὲ τὸ πιὸ ἀθῶο ὕφος τοῦ κόσμου, σήκωνε τὸ πόδι του και... τοῦ κατέδρεχε τὸ πανταλόνι!

Αὐτὴ ἦταν βέβαια μιά σατανικὴ ἐκδίκηση. Μὰ γιὰ τὸν Μουστάκα δέν ἦταν ἀρκετὴ. ἕνας ἀπὸ τοὺς δὺδ, ἢ ὁ ἐχθρὸς του ἢ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μέση. Κι' ἐπειδὴ δέν μὸς ποτε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση τὸν ἐχθρό του, ἀποφάσισε νὰ βγῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἐφυγε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς και πήγε σὸς πυροβολικό. Οἱ πυροβολητῆς τὸν δέχτηκαν μὲ ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό και τὸν πήραν μαζί τους στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἰσπανίας.

Μεγάλο πένθος στοὺς κυνηγοὺς!

Δυό φορές τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν πή-
ραν πίσω στὸ σὺνταγμα τους καὶ δυό
φορές τοὺς τὸ ἔσκασε, δείχνοντας
πὺς δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν
προσβολὴ τοῦ τοῦ εἶχε γίνει!

Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε πὺς κι' οἱ
πυροβολητές κολακευμένοι πού ὁ
Μουστάκας τοὺς εἶχε προτιμήσει,
φρόντιζαν νὰ κρατοῦν κοντὰ τοὺς
τὸν ἥρωϊκὸ ἀκύλο μ' ἓνα σωρὸ χά-
δια καὶ λιχουδιές: κόκκαλα ἀπὸ κο-
τόπουλα, κι' ἔκλεκτὰ ἀποφάγια ἀπ'
τὸ τραπέζι τῶν ἀξιωματικῶν...

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON KARISHE

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΑΛΗ

'Αγαπητοί μου,

Με ρώτησαν ἂν θὰ πήγαίνα
τὴν Κυριακὴ στὸ Στάδιο
νὰ ἰδῶ τὴν πάλη τοῦ Τζιμ
Λόντου μὲ τὸ Ρώσο καὶ
νὰ χειροκροτήσω τὴ βέβαιη ἑλληνι-
κὴ νίκη.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπα.

— Μὰ γιατί!...

— Ἄν ἦταν χάρισμα, ἴσως θὰ πή-
γαίνα. Ἄλλὰ δὲν πλῆρωμῆ...

— Καὶ οἷς φαίνονται πολλές οἱ
ἑκάτὸ δραχμές, ἢ οἱ ἑβδομητταπέντε,
γιὰ τέτοιον θέαμα; Μοῦ λένε πὺς δι-
νουν διακόσιες, τρακόσιες, καὶ δὲ βρί-
σκουν εἰσιτήρια.

— Τὸ ξέρω ἄλλ' ἀκριβῶς γιατί
ἢ πάλι γίνεται «θέαμα», δὲν με
τραβά. Θὰ εἶδνα κάτι τι ἂν μπορού-
σα νὰ ἰδῶ δυὸ δυνατοὺς ἀθλητές, μὲ
ὄμοια σώματα, νὰ παλαίουν, ζων-
τανεῦσαν κάποιον ἀρχαῖο ἀνάγλυφο,
σ' ἓνα γυμναστήριο. Ἄλλὰ καὶ δυὸ
δραχμὲς νὰ εἶχε τὸ εἰσιτήριο, στὸ
Στάδιο δὲν θὰ πήγαίνα.

— Ὁ ἀθλητι-
σμός, ὅταν ἐξασκῆται ὡς ἐπ'ἀγγελμα,
χάνει, γιὰ μένα, τὴν εὐγένειά του
καὶ τὴν ὁμορφίαν. Μοῦ εἶπαν πὺς αὐ-
τὸς ὁ Ρώσος παλαιστής θὰ πάρῃ
τετρακόσιες χιλιάδες δραχμὲς γιὰ
νὰ παλαίψῃ μὲ τὸν Ἕλληνα. Δὲν
ξέρω, κι' εἶται ἢ πάλι μπορεῖ νὰ εἶ-
ναι ἀληθινὴ. Ἄλλὰ εἴταν γίνεται μὲ
τόσο μεγάλη ἀμοιβή, μπορῶ νὰ ἔχω
ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη; Μὰ καὶ χω-
ρὶς αὐτὸ, δὲν μ' ἀρέσει νὰ βλέπω ἀ-
θλητές πού, γιὰ νὰ ἐπιβεῖξουν τὸ
σῶμα τους, τὴ δύναμή τους, τὴν τέ-
χνη τους, ἐννοοῦν νὰ πληρωθοῦν
καὶ ζητοῦν τόσο ὑπέρογκα ποσά.

— Μὰ εἶται γίνεται σ' ὅλο τὸν κό-
σμο.

— Τὸ ξέρω. Ἄλλὰ σ' ὅλο τὸν
κόσμο γίνεται κακά. Καὶ σ' ὅλο τὸν
κόσμο, οἱ ἄνθρωποι πού μποροῦν νὰ
ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπ' τὸ κακὸ,

ἀπέχουν ἀπ' αὐτὰ τὰ θεάματα, πού
συγκλοῦν μόνο τὸ πλῆθος, τὴν κο-
σμάκη. Ἔτσι καὶ τὸν Κινηματο-
γράφο. Ποῖς ἄνθρωπος μὲ ἀληθινὸ
καλλιτεχνικὸ γούστο μπορεῖ νὰ βλέ-
πῃ τίς ἀνόητες αὐτὲς καὶ βαναυσό-
τεχνες ταινίες πού προβάλλονται συ-
νήθως; Αὐτὲς εἶναι γιὰ τὸ πλῆθος,
γιὰ τὸν κοσμάκη.

— Κι' ὅμως ὁ Κινηματογράφος
βασίλευει.

— Φυσικώτατο, ἀφοῦ ὁ κοσμά-
κης πού τὸν ὑποστηρίζει, εἶναι πε-
ρισσότερος ἀπ' τὸν καλὸ κόσμο, δη-
λαδῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν
μααλὸ, μόρφωση καὶ γούστο. Καὶ
γι' αὐτὸ ὁ Κινηματογράφος θεωρεῖ-
ται σήμερὰ ἓνα μεγάλο κακὸ, μιὰ
πληγὴ. Ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ
ἀληθινὸ θέατρο, πού εἶναι ἢ ἀληθι-
νὴ τέχνη.

— Ὅσο δὲν ὑπῆρχε κινήμα-
τογράφος, στὸ θέατρο πήγαίναν ὁ-
λοὶ θέλοντας καὶ μὴ. Τώρα πηγαί-
νουν μόνο οἱ πού τὸ προτιμοῦν. Κι'
αὐτοὶ σχετικῶς εἶναι λίγοι, καὶ τὸ
θέατρο κινδυνεύει ἢ νὰ κλείσῃ, ἢ νὰ
γίνῃ... ζωντανὸς Κινηματογράφος.

— Ἔτσι πληγὴ κατήντησε κι' ὁ ἀ-
θλητισμὸς μὲ τὴν τεράστια ἀνάπτω-
ξή πού ἔλαβε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Εἶ-
ναι ἢ καλλιέργεια τοῦ σώματος εἰς βά-
ρος τῆς καλλιέργειας τοῦ πνεύματος.
Ὅλα τὰ πνευματικὰ ἔχουν παραμε-
ληθῆ ἀφ'οὔτου ἐπικράτησε ὁ Ἀθλητι-
σμός. Καὶ τώρα μάλιστα πού ἀρχισε
νὰ γίνεται κι' ἐπ'ἀγγελμα ἀπὸ τὰ πύδ
προσοδοφόρα—τετρακόσιες χιλιάδες
γιὰ μιὰ πάλη!— θὰ ἐπεκταθῆ ἀκό-
μα περισσότερο, κι' ὁ κίνδυνος τῆς
πνευματικῆς ἀτροφίας θὰ εἶναι ἀκό-
μα μεγαλύτερος.

— ἴσως... Δὲν νομίζετε ὅμως πὺς
κι' ὁ ἀθλητισμὸς ἔχει τὴ δόξα του;
— Τὶ ἐννοεῖς; πὺς δοξάζονται
οἱ πρωταθλητές, παλαιστής, πυγμα-
χοί, δρομείς, ἄλτες, δισκοβόλοι καὶ
καθεξῆς; Βεβαίως! Μὰ περισσό-
τερο τοὺς δοξάζει καὶ τοὺς ἀποθεώ-
νει ὁ κοσμάκης, ὁ ἴδιος πού δοξάζει
κι' ἀποθεώνει τοὺς ἀστέρας τῆς
δθόνης». Κι' ἐγὼ τιμῶ ἓναν καλὸ ἀ-
θλητὴ, καὶ περισσότερο μάλιστα ὅ-
ταν εἶναι δικός μας καὶ νικά σὲ ξέ-
να στάδια καὶ γίνεται αἰτία νάνεβαί-
νῃ στὸ κοντάρι ἢ ἑλληνικὴ σημαία.

— Ἄλλὰ ποτὲ δὲν θὰ φτάσω στὴν ὁ-
περβολή, ποτὲ δὲν θὰ τὸν τιμῶσω
περισσότερο ἀπὸ ἓναν πού θὰ νικῶ-
σε σὲ πνευματικὸς ἀγῶνες—ἀπὸ ἓ-
ναν μεγάλο ἐπιστήμονα, καλλιτέχνη
ἢ ποιητὴ. Σήμερὰ πού μιλοῦμε δῶ,
πρόκειται νὰ νάπνευμῃ στὴ Στοι-
χόλημ, ἀπὸ τὴ Σουηδικὴ Ἀκαδη-
μία, τὸ λογοτεχνικὸ βραβεῖο Νομπέλ.

— Οἱ ἐπίσημοι ὑποψήφιοι αὐτῆ τῆ φο-
ρὰ εἶναι δύο: ἓνας φιλιανδὸς διηγη-
ματογράφος κι' ὁ δικός μας Κωστῆς
Παλαμᾶς, Φαντάσου λοιπὸν νὰ μα-
θαίνομε ἀῤριο πὺς ὁ Παλαμᾶς πήρε
τὸ Νομπέλ. Νά, πὰ θάταν μιὰ ἀλη-
θινὰ μεγάλη ἑλληνικὴ νίκη. Νά, τὶ
θὰ σηκῶνε ἀμέσως τὴν Ἑλλάδα ψη-
λότερα ἀπ' ὅλα τὰ βαλκανικὰ κράτη
καὶ θὰ τῆς εἶδνε θέση στὰ Ἑυρωπαϊ-
κά. Νά, τὶ θάταν δόξα καὶ καμάρι
γιὰ κάθε Ἕλληνα. Ὅχι ἓνας, ἀλλὰ
δέκα Λόντοι, μὲ δέκα νίκες σὲ διε-
θνεῖς ἀγῶνας, δὲν θάφερναν τέτοιο
ἀποτέλεσμα. Γιατ' οἱ πνευματικοὶ ἀ-
γῶνες ἔχουν πραγματικὴ ἀξία κι' ἓ-
νας μεγάλος ποιητῆς δέχνται τὸ ἔ-
θος του πολιτισμὸν χιλίες φορές
περισσότερο ἀπὸ ἓναν πρωταθλητὴ
τῆς πάλης ἢ τῆς πυγμαχίας. Κι' ὅ-
μως, ἂν νικήσῃ τὴν Κυριακὴ ὁ
Λόντος τὸ Ρώσο, δὲν θὰ μείνῃ ἔ-
φημερίδα αἰα περιδοικὸ πού νὰ μὴν
βᾶλῃ γιγαντιαία τὴν εἰκόνα του. Θὰ
γίνῃ ἀραγε τὸ ἴδιο μὲ τὸν Παλαμᾶ,
ἂν πάρῃ σήμερὰ τὸ Νομπέλ; Ἀμ-
φιβάλλω...

— Κι' ἐγὼ. Ὅπως ὅποτε, σεῖς
θὰ θέλατε νὰ λείψῃ ὀλωσδιόλου ὁ ἀ-
θλητισμὸς!...

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄν ἔ-
λειπε ποτὲ ὁ Ἀθλητισμὸς, ὁ ἄνθρω-
πος θὰ καταντοῦσε τέρας μὲ ἀτρο-
φικὸ σῶμα καὶ παλώριον ἐγκέφαλο.

— Ἄν, πάλι, ἐπικρατοῦσε γενικά, ἀπο-
κλειστικά, οἱ ἄνθρωποι θάχαν ὄμοια
καὶ δυνατὰ σώματα, μὰ οἱ πνευματι-
κὲς τους δυνάμεις θὰ περιορίζονταν
στὸ ἐλάχιστο. Ὅστε ἐπιστήμες θὰ
καλλιεργοῦσαν, οὔτε τέχνες. Ἡ πνευ-
ματικὴ καλλιέργεια χρειάζεται ὅ, τι
κι' ἢ πνευματικὴ. Τὸ ζήτημα εἶναι
νὰ γίνονται κι' οἱ δυὸ μὲ τὴν ἀναλο-
γία πού πρέπει. Ἡ πνευματικὴ πρέ-
πει νὰ εἶναι ἢ πρώτη κι' αὐτὴ νὰ ἐ-
πικρατῇ. Γιατὶ κι' ὁ σκοπὸς τῆς ἀλ-
λης δὲν εἶναι κατὰ βᾶθος, παρὰ νὰ
δηρητῇ τὸ πνεῦμα. «Νοῦς ὕγιης ἐν
σώματι ὕγιει» Ὁ πνευματικὸς ἄν-
θρωπος πού κάνει καὶ λίγη γυμνα-
στικὴ, ζῆ τελειότερα, σκέπτεται κα-
λύτερα, ἐργάζεται εὐκολώτερα. Ἡ
κατάχρησῃ ὅμως, ἢ μανία, τὸν κα-
τεβάζει, τὸν προστυχεῖ, τὸν ἀπο-
κτηνώνει.

ΦΑΙΔΩΝ

Σὰς ἀσπίδας

Ὅσα σουλλογιέσαι σωριασμένη στὸ
ἀπὸ μνητέρι. Ἄλλα ἄμνη Κρύσις ἰδρώ-
τας τῆ λούζει ὀλάκηρη. Τὰ μάτια τῆς
διάπλατα ἀνοίχτα ἀπ' τὴν τρομάρα κι'
ἀπ' τὴν ἀγῶνιά. Μιὰ κοιτάει κατὰ
τὰ μουγάζια, μιὰ κατὰ τὴν πόρτα.

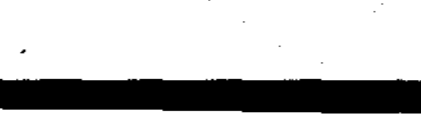
Ἡ τρομουνα φρεσκάρει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἄπὸ μνητέρι. Ἄλλα ἄμνη Κρύσις ἰδρώ-
τας τῆ λούζει ὀλάκηρη. Τὰ μάτια τῆς
διάπλατα ἀνοίχτα ἀπ' τὴν τρομάρα κι'
ἀπ' τὴν ἀγῶνιά. Μιὰ κοιτάει κατὰ
τὰ μουγάζια, μιὰ κατὰ τὴν πόρτα.

Ἡ τρομουνα φρεσκάρει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἄπὸ μνητέρι. Ἄλλα ἄμνη Κρύσις ἰδρώ-
τας τῆ λούζει ὀλάκηρη. Τὰ μάτια τῆς
διάπλατα ἀνοίχτα ἀπ' τὴν τρομάρα κι'
ἀπ' τὴν ἀγῶνιά. Μιὰ κοιτάει κατὰ
τὰ μουγάζια, μιὰ κατὰ τὴν πόρτα.

Ἡ τρομουνα φρεσκάρει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΒΙΔΗΝΗ ΓΙΑ ΦΙΛΟ

Τόσο πολὺ σ' ἀγάπησα,
πού ἀκόμα κι' ἀπ' τὰ ξένα
Ὅλο ρωτοῦσα καὶ δικούς
καὶ φίλους μου γιὰ σένα.

Κι' ἂν διόλου δὲν νοιαζόσουν,
τέχα παράπονο κρυφὸ,
Πού τίποτα δὲν μάθαινα
οὔτ' ἀπὸ φίλο οὔτ' ἀπὸ ἐχθρό.

Κι' ὅμως, μιὰ μέρα μπόρεσαν
νὰ ποῦν γιὰ σένα κάτι:
Ἔπεσε, λέει, ἄρρωστος
καὶ ρεῦσις στὸ κρεβάτι!

Ο ΦΑΡΟΥΦΛΑΚΑΣ (Διήγημα)

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

Ἡ τρομουνα φρεσκάει, ὅλο καὶ
φρεσκάει... Ἐξω ἀπ' τὸ λιμάνι, νὰ
ἐκεῖ, ἀνάμεσα μῶλου καὶ φαναριοῦ, ἢ
θάλασσα, ἢ θάλασσα ἢ ἴδια, πού τὸς
φορὲς τὴν πέρασε ἀραιδοῦνη, γαλήνια,
τώρα σηκώνει θεορὰ τὰ κύματα. Εἶναι
σὰ νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς μέσ'
στοῖς ἀφροῦς. Ὁ τὴν ξέρει αὐτὴ τῆ
θάλασσα! Ὅσο ἦμερῃ, ὅσο καλόβολη
εἶναι στὰ καλά, ἄλλο τόσο γίνεται θεο-
ρὸ ἀνήμερο στὰ μουγάζια τῆς. Ὁ, τῆ
θάλασσα, τῆ θάλασσα τὴν ξέρει αὐ-
τῆ, τὴν ξέρει! Πόσες δὲν ἐντυσε στὰ
μαῦρα! Πόσα παιδικὰ, πόσες μάννες
δὲν ἄφησε ὀρφανές, ἢ ἀπονη!

μνητέρι. Ἐξω μανιέζει ἢ τρομουνα.
Ἡ θάλασσα λυσαίνει ἀγριεμένη.

Κι' αὐτὸς δὲ λέει νὰ γυρίσῃ ἀπ'
τὸ κάστρο. Πῆγῃ νὰ δῇ τὸν ἄγγλο,
τὸν προσιτάμενὸ του. Κι' ἀκόμα, ἀ-
κόμα.

Μὲ καρδιοχτύπι ἀνασπώνεται στὸ
παραμικρὸ πρεῖμο τῆς πόρτας, πού ὁ
ἀγγερός πάει νὰ τὴ σπᾶσῃ. Ὅσο βλέ-
πει τὴν τρομουνα νὰ φρεσκάει ἢ
καρδιά τῆς σπασάται...

Ὁ ἀντροῦς εἶναι ἀναγκασιμέ-
νος νὰ πάγῃ, ἔλα Χριστὸ καὶ Πανα-
γιά! μ' αὐτὸ τὸ διαβολόκαιρο στὸ φα-
νάρι. Νὰ πάγῃ μὲ τὴ βαρκούλα του!
Πρέπει ἀποφῆ ν' ἀνάψῃ τὸ φανάρι, πού
δέχνη τὸν ἐλευθέρου δρομο στὰ βαρκ-
ρια. Ἀλλοῖως ἀλίμονό τους. Τὰ περι-
μένει, ἓνα μέτρο κάτω ἀπ' τὰ κύματα,
τὰ περμένει ὁ θάνατος. Θάνατος φορι-
χτός, οἱ τορπίλες. Τὸ νησί εἶναι ζω-
σμένο σφιχτὰ ἀπ' αὐτὲς. Τὸ φυλά-
γουν—μᾶλλον φύλαγμα—ἀπ' τὰ ἐχθρι-
κὰ τὰ βαπόρια. Τὸ φυλάγουν ἀπ' τοὺς
Γερμανοὺς μὴ κάνουν καμμιὰ νυχτερι-
νὴ ἀποβίβαση στὸ νησί ἀπὸ πέρα, ἀπ'
τὴν Ἀνατολή. Ἐνα μονάχα στενὸ πέ-
ρασμα ὑπάρχει γιὰ τὰ συμμαχικὰ βα-
πόρια. Βλέσκουν τὸ ξηρονῆσι τὴ μέρα,
καὶ τὴ νύχτα τὸ φανάρι του καὶ τὸ βρι-
σκουν. Ὑστερὰ εἶναι εὐκόλο γιὰ τὸ
λιμάνι. Καὶ πρόκει ἀλόγως, τὸ δίχως
ἄλλο, ν' ἀνάψῃ τὸ φανάρι. Τὸ βαπόρι
μὲ τίς ζωοτροφίας ἔρχεται ἀπόψε...

Πρέπει νάνα ἀφασλασμένο στὸ δρόμο
του. Γιατὶ... γιατί κινδυνεύουν νὰ
πεθάνουν δλοὶ πάνω στὸ νησί ἀπ' τὴν
πείνα. Ναι, πρόκει ν' ἀνάψῃ τὸ φα-
νάρι! Αὐτὸ εἶναι ἓνας λόγος. Μὰ ποιὸς
μπορεῖ ν' ἀφῆσῃ τὸν ἀνθρώπο τοῦ νῆ-
ρου μούτρο μὲ μούτρο μὲ τὸ στοιχειὸ
τὸ ἀγριεμένο, πούνα ἀπόψε ἢ θάλασσα;
Πῶς ν' ἀφῆσῃ αὐτὴ τὸν ἀντρο
τῆς νὰ χροκαλαίψῃ; Καὶ ποιὸς θὰ
γυρίσῃ νὰ τοὺς κοιτάξῃ ἀν—Θε

Μοναμιά; ή σκέψη πώς μπορεί νάταν κανείς κλέφτης με φόβους παραπάνω. Κρύος ίδρωσ με περιλουσο. Έβγαλα δολα μου τα δυνάτα κι' έβγαλα και την τελευταία φωνή:

— Γόρη, φώναξα του αδελφού μου, που κοιμόταν από άλλο κρεβάτι. Γόρη, ξύπνα... κλέφτης!...

Στη φωνή μου ξύπνησε εκείνος, άνασηκάθηκε λίγο στο κρεβάτι και κοίταξε σ' όλες τις μεριές.

— Όψ! καίμενη, μου ειπε, τί φοβάσαι έτσι; Μέ τρώμαξες και μένα. Ποιάς θάναι τέτοια όρα; Καμιά γάτα θα μπήκε απ' την άνοιχτή πόρτα του μπαλκονιού.

Κι' αλήθεια αυτό ήταν. Γιατί ύστερα από λίγα λεπτά παρατήρησαμε κάτω από μιά καρέκλα μιά κουλουριάσμενη γάτα που μās κοίταξε με τά λαμπερά της μάτια, που γιάλιζαν στο σκοτάδι. Βρήκε την πόρτα άνοιχτή, μπήκε μέσα στο δωμάτιο κι' άφου έκανε μερικάς... περιοδείες, τρώμαξες καθώς φαίνονται, απ' τις φωνάδες μου και κουλουριάστηκε κάτω απ' την καρέκλα.

Άρέσους σηκάθηκε ο αδελφός μου—έγώ που να σηκαθώ, λες και μ' είχαν δερμένη στο κρεβάτι!—κι' άφου την κυνήγησε λίγο, την είδα που έφευγε. Και τότε μόνο ή καρδιά μου ήρθε στον τόπο της...

Σέ λίγο εκείνος ροχάλιξε μακάριμα, ένώ έγω στροφούριζα πάλι στο κρεβάτι μου με τί σκέψη του κλέφτη στο νού μου. Τό φόβο που πέρασα έκσινη τη βραδυά απ' την απρόσκλητη αυτή επισκέπτρια, δεν θα τον ξεχάσω.

Νυφούλα τ' Ούρανού

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΑ

Κάποτε στο νησί μας, ειχε διαδοθεί ότι στο λιμάνι ειχε μπει ένα σκυλόψαρο θεότατο και τό λιμεναρχείο ειχε τοιχακολλήσει ειδοποίηση για να προσέχουν οι κολυμητές.

Μιά κυρία γαλλίδα, που δεν ήξερε καλά τά Έλληνικά, με βρήκε στο δρόμο και μου λέει:

— Μάθαις; Στο λιμεναρχείο τό σκυλόψαρο τό κολλήσανε στον τοίχο! Αύτη την ίδια Γαλλίδα, ράησαν πάλι τί δουλειά έκανε ο άντρας της κι' άποκρίθηκε:

— Είναι κτηνος γιατρός! (*Ηθελε να πη κτηνίατρος).

Τί μπορεί να πάθη μιά γλώσσα, όταν την μιλει ένας που, δεν τη ξέρει.
Άλκυονίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Δουκίης, ο πιο άνορθόγραφος μαθητής του κόσμου, κλίνει τη λέξη «μήλον»:

- Ονομαστική: τό μύλον
- Γενική: του μετλου
- Δοτική: τω μολφω
- Αιτιατική: τον μελφον
- Κλητική: ώ μίλε
- (Γενός): *Αυσάχατο*

Στη μικρή Αιλή δίγουν θέμα για έκθεση: «Μιά επίσκεψη στη θεία». Κι' ή Αιλή γράφει μόνο: «Η θεία μου έλειπε».

Σπεταιιωτόπουλο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[*Τόδε «Διάπλασις» του 1932, φύλ. 36]*

- 1.— Στη σελίδα 421, στήλη β', στίχος 8, λείπει ή λέξη *άπόφαση*.
- 2.— Στη σελίδα 422, στήλη β', στίχος 17, λείπει ή λέξη *αφέλεια*.
- 3.— Στη σελίδα 423, στήλη α', στίχος 27, λείπει ή λέξη *γυμνω*.
- 4.— Στη σελίδα 424, στήλη α', στίχος 84, λείπει ή λέξη *γούνα*.
- 5.— Ση σελίδα 425, στήλη β', στίχος 51, λείπει ή λέξη *μαχαίρι*.
- 6.— Στη σελίδα 426, στήλη β', στίχος 8, λείπει ή λέξη *συμμορία*.
- 7.— Στη σελίδα 427, στήλη γ', στίχος 25, λείπει ή λέξη *προσδορία*.
- 8.— Στη σελίδα 428, στήλη β', στίχος 15, λείπει ή λέξη *κάθουνας*.
- 9.— Στη σελίδα 429, στήλη β', στίχος 46, λείπει ή λέξη *θαλασσινά*.
- 10.— Στη σελίδα 430, στήλη γ', στίχος 25, λείπει ή λέξη *δοτία*.

Τις πέντε πρώτες λέξεις τις βρήκαν σχεδόν όλοι. Η δυσκολία, φαίνεται, άρχισε από την έκρη και κάτω. Αλλά και πάλι, τή *συμμορία* την πέτυχαν άρκετοί, που όμως άπέτυχαν στην πρώτη, γράφοντας — όλοι σχεδόν, σά συννησημένο— *έπιθυμία*, αντί *άπόφαση*. Η έβδωρη κι' ή όγδοη (*προσδορία* και *κάθουνας*) στάθηκαν οι δυσκολότερες. Τί περιεργό! Οι περισσότεροι έγραψαν στη θέση τους λέξεις που άποτελούνται από τά μισά σχεδόν γράμματα απ' όσα παίρνει ο κενός χώρος π. χ. *γυρνούν, τρέχουν, παίζουν*, μερικοι και *τεμπελιάζουν*. Ωστόσο ή παρακάτω φράση της «Αθήν. Έπιστολή»: «ό λόγος δηλαδή τό λέει, γιατί δεν κάθουνας κτλ.», έπρεπε να οδηγήση τον καθένα πως ή λέξη που έλειπε παραπάνω ήταν πάλι τό *κάθουνας*, αυτό που «τό λέει ο λόγος».

Πολλοί έλαβαν όπ' όμη μόνο την *έννοια* και όχι και τό κενό που έμεινε άνάμεσα στις άλλες λέξεις.

Τό *προσδορία* τό βρήκαν μόνο τέσσερις από τη Μικρή Γάζη και πέντε από τη Μεγάλη. Τό *κάθουνας* άκόμα λιγώτεροι, —τέσσερις, νομίζω, όλοι—όλοι Πυλλοί, άλλ' αυτοί πάντα λιγώτεροι, άπέτυχαν και στις έπόμενες λέξεις. Άγτι *θαλασσινά*, έγραψαν *παράδινα*, *ναυτικά*, *χαρούμενα* κ.ά. Επίσης, αντί για *δοτία*, πολλοί έγραψαν *καμική*. Τό ίδιο είναι βέβαια, κι' οι δύο λέξεις πιάνουν τον ίδιο χώρο. Αλλά φυσικά θεώρησα ως όρθή τη λέξη που έγραψα έγώ. Που θα πη ότι στην έρεση των λέξεων, καμιά φορά, παίζει ρόλο κι' ή τύχη...

Τό ζήτημα είναι ότι κανένας δεν βρήκε και τις δέκα λέξεις σωστά. Μόνο ή *Νέλλη* βρήκε τις έννιά άδιστακτα, με τό πρώτο. Κι' ο *Θέμος Άργης* τόσες βρήκε, άλλ' αυτός με κάμποσους δισταγμούς. Οι άλλοι που βραβεύσα, και στις δύο τάξεις, έχουν βρει από όκτώ ή από έπτά. Έννοείται, ότι μεταξύ δύο ή περισσότερων που βρήκαν τον ίδιο αριθμό λέξεων, προτίμησα εκείνον που τις βρήκε άδιστακτα, με τό πρώτο (χωρίς δηλαδή να γράφη πολλές λέξεις και να μαρίνη... να διαλέξω τη σωστή: *παράδινα* ή *χαρούμενα* ή *θαλασσινά*...)

*Υπ' αυτός τους όρους, ή κατάταξη ήταν βέβαια πολύ δύσκολή. Την έκαρα όμως με προσοχή και κόπο κι' έλπίζω να μην άδικησα κανένα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 έτών και άνω, καθ' όσον όσοι δεν έσπερισαν ήλιαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νέλλη* [20Ε] ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θέμος Άργης* [19Ε]. — *Μύρον της Άνδρου* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ναπολέονη* [17Ε]. — *Δαγός Νο 2* [17Ε]. — *Χαρά του Σπιτιού* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [15Ε] εις έκαστον: Άνοσιότατη Βροχούλα, Γλυκειά Έλληνοπούλα. Μεφιστοφελής.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκαστον: Τώνης Ρεάλης, Αναγής, Τζέικα, Χρυσάνθεμο, Ντάλια, Κυρά Φροσύνη, Άνοιξάτικο Λουλουδά, Βέδας, Διαφνούλα, Φιντιάς, Κρητικό Άκρογαλι, Παληά Άθήνα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκαστον: Λάμπρος Σ. Κοσιόης, Άγνή, Νέα Έλλάς, Άγρομπελί, Κατερίνα Μισούλης, Νταίτη, Παρηγόρης Άγγελος, Κισσός των Βράχων, Φύδρο του Αεβάντε, Άϊνιά, Ζελεσμένος Δόρδος, Μικασδονιδών Έντελλιάς, Τρύπα στο νερό, Έλπίζουσα Έλλάς, Πούλια, Αίγυια, Έξυπνο Άστέρι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [6Ε] εις έκαστον: Μαργαρίτα, Θέμος Μιράντας, Άλκυονίς, Γαλανή Πειραιωτούλα, Μιρέιγ, Χρυσάφενια, Λαμπαδιάς, Έρση Αρδούου, Μυστηριώδης, Θαρραλέα Έλληνίς, Κεφαλληνίτης, Δούλη Δωδεκάνησος, Γιάννης Λέσβιος, Μαίρη Μάσχα, Βρασίδας, Δανάη, Δημ. Ματσάγος, Ρασκουτέν, Πρωτό Κελάδηνια, Βασίλισσα της Νύχτας, Άγριόγατα.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (από των 15 έτών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θούριος* [18Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βεδούνος* [17Ε]. — *Νυφούλα τ' Ούρανού* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γελαστή Κλαψίρα* [16Ε]. — *Μαγεμένο Νησάκι* [16Ε]. — *Αυσάχατο* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκαστον: Φάουστ, Ιά.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκαστον: Άνυπόταχτος, Άριελ, Δικέφαλος Άστός, Ιάσων, Δεβεντόπουλο Σαμουτάκι, Χωρίς Φτερά, Παπαρούνα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκαστον: Ιολέ, Άνθος της Άνατολής, Παιραιωτάκι, Δάκρυ Ψυχής, Κορσάκος, Γκάλικ, Έλπίς, Άνθισμένη Λεμονιά, Τζιτζίκι, Λευκάτας, Άραπάκι, Ολιβιέρδος Κρόμβελ, Άναστασίος Μ. Κοσινιάς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [6Ε] εις έκαστον: Φίλος του Ααού, Άννα Γ. Πάλλη, Τρεμουντάνα, Ολόχαρη, Χανωτοπούλα, Καρέλια, Θούριος του Ρήγα, Έθαίσθητη Καρδούλα, Καρυσιάκη, Κραυγή Νίτης, Μιχαλάκης Π. Νούσια, Άστον της Έδουζίας, Δοξαμένο Τριπολιτσιότακι, Τριφασικόν, Γεώργιος Ι. Άραχωβίτης, Μυσσοπίς, Ταξιδιώτης, Όνειρον της Πατρίδος, Δημ. Αδγερινός, Ζήνων Δροσόπουλος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΗΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 42 όδος Εδουίδου, την 24 Οκτωβρίου 1932

ΕΚΑΜΑ λάθος. Μένει άκόμη ένας περσιός Διαγωνισμός: των Τοπογραφικών Λαθών. Κι' αυτό τό εμποτισμάτα θα δημοσιευθούν συντόμως. Όσο για τό Παντόβλο, θα προσπαθήσω να δημοσιευθούν κι' αυτά στα τελευταία φυλλάδια του Νοεμβρίου. Άν όμως οι προκηρύξεις που γίνονται στο τέλος του χρόνου, δεν άφήσουν τόπο, τό Πένταβλο θανάστηθη για τον Δεκέμβριο.

Στό άρχιμένο, έλπίζω, θα δημοσιευθούν τά Νέα του 1934 κι' ή προκήρυξη για την Άνοσιόση. Ένας τόπος, πητε, κι' αυτός, γιατί τά καλά μου παιδιά πρό πολλού άρχισαν να γανώνουν τη συνδρομή τους για τό 1934.

Ένα βιβλίο! Τί όμορφο που είναι, τί συμπληρωτικό! Τό έβγαλα σ' άγαπητός μου συνεργάτης Γιάννης Κουρσιούλης, ο λαμπρος μέσος στους νέους. Έγιχε τον τίτλο ή «Η Άπσιρη Στιγμή» και περιλαμβάνει ποιήματα. Πολλά τά έβρατε, γιατί πρωτοδημοσιεύθηκαν σέ μένα. Πολλά δέν τά έβρατε, είτε γιατί δημοσιεύθηκαν άλλου, είτε γιατί πρώτη φορά δημοσιεύονται σ' αυτό τό βιβλίο. Όλα όμως είναι θαυμάσια. Φυσικά, κάθς μεγάλο Διαπλασόπουλο θα θελήση να πάρη την «Άπσιρη Στιγμή». Βρίσκεται σ' όλα τά κεντρικά βιβλιοπωλεία και πουλείται όρ. 25. Άπό τις Έπαρχίες, όσοι θέλουν, μπορούν να στείλουν απ' εύθείας τό αντίτιμον, με ταχυδρομική έπιταγή—και να γράψουν μάλιστα στο άπόκομμα την παραγγελία τους για να μην κάνουν κι' ιδιαίτερο γράμμα — προς τον κ. Γιάννη Κουρσιούλην, Πλαταιών 67-Β, Άθήνας.

Ο κ. Κ. Π. Λευκαδίτης που, καθώς σ' έγραφα πρό καιρό, ειχε την πρωτοβουλία να γιορτασθούν τά 55 Χρόνια μου από παλιά και νέα Διαπλασόπουλα, έτοιμάζει τώρα τό πρόγραμμα. Δέν είναι άκόμα καιρός να σέ τό άναγγίλω. Έπειδή όμως πρόκειται να παγγελθούν και διάφορα ποιήματα, ο κ. Λευκαδίτης μου ειπε ότι χρειάζονται άκόμα μερικά Διαπλασόπουλα — αγόρια και κορίτσια — που να μπορούν να παγγέλλουν καλά. Όσοι θέλουν λοιπόν, ας γράψουν στον ίδιο: «Όδός Εδουίδου, 32.

Δοξαμένο Τριπολιτσιότακι, από τά τρία αυτά Π. Πνεύματα, ή μάλλον άνέκδοτα, τά δύο πρώτα είναι παλιά και πασίγνωστα. Ηθελα μόνο να σοβ πά για τό τρίτο—Πουλιά με συνταγή—που είναι τό πιο άγνωστο και νόστιμο. Να τό ξαναγράψω, αν θέλησ, με προσοχή, σέ κανονική δημοτική γλώσσα—όχι ανακατωμένη—και με μου τό στείλης για τί Σελίδα Συνεργασίας.

Μέ γεια τό κεινοόργισο σπίτι, *Αίλινα Παπαγιαννάκη*, και καλή έπιτυχία στη Γαλλική Σχολή. Όταν έλπε για ένα φέτιμο άνθος πώς είναι σάν αληθινό, έννοση με τη φυσικότητα. Όταν όμως έλπε για ένα αληθινό πώς μοιάζει σάν φέτιμο, έννοση την φροσύνη γιατί ή τέχνη έξοραίζει τά πράγματα, τά παρουσιάζει πιο άρατα απ' ό,τι είναι στη φύση. Αυτή τολλάχτατον είναι ή κοινή αντίληψη. Γιατί μερικά φρονούν ότι κάθς φυσικό είναι φροσιότερο από κάθς τεχνητό, έγραφομένο.

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου, παιδιά μου φίλη *Αόουσα Δαυλιάντ*. Μου έγγραφες τό μικρόλη σου γιδ συνδρομή για τό 1934, άνασένας όμως και σό τό ψευδώνυμό σου, γιατί αν και παντρεμένη τόρα, και μητέρα δέν έννοεις να μαφίσης, και θα έξικουούθης να μου γράψης, ως να μεγαλώση ο μικρόλησ που θα σε διατεγχη. Πολύ σπάνιο αυτό! Με χαρά είβα και τη φωτογραφία του Γιαννάκη. Να μου δόν φιλήσης.

Η *Άγρομπελί* μου γράφει κατευθυσιασμένη από την έπίσκοπή της στη Θεσσαλονίκη. Της έπρεσε κι' ή πόλη κι' ή έκθεση. Άλλά ή πιο μεγάλη της χαρά ήταν τά Διαπλασόπουλα που γνώρισε εκεί. Πέρος λίγες μ' αέχναστα γλυκειές όρες με τη *Ρέλια*, την *Σεπεσμένη Δαίδη*, τον *Σεπ. Δόδο*, τη *Νυφούλα τ' Ούρανού* και τά λοιπά μέλη της «Χαρούμενης Συντροφιάς». Παιδιά, λέει, με ζωή, μ' ένθουσασιμό, με ειλικρίνεια και μ' αίσιοδοξία. Μιά μόνον λάπη ειχε: που ήταν αναγκασιμένη να φύγη γρήγορα, έψω θάθελε να μένη μαζί τους για πάντα.

Μά κι' ή *Ρέλια* μου γράφει πόσο χαρήκα για τη γνωριμία της *Άγρομπελής*, που μόνο από αλληλογραφία τη γνώρισε, καθώς και της *Θλιμμένης Γοητείας*, που ειχε πάει συγχρόνως στη Θεσσαλονίκη. Κι' αυτή τη χαρά μου—έπιλέγεις—τη χρωστά σε σένα. Άν δέν ήσουν σό, μπορούσε ποτέ να γίνη αυτό; Χάρη σε σένα συνδέονται παιδιά δωροδούλου άγνωστα μεταξύ τους, και τόσο εύγενικά, όπως είναι όλα τά Διαπλασόπουλα...

Δροσοσταλίς, που περιγράφει τόσο ζωηρά τη ζωή που κάνει στη Γλυφάδα, μαζί με άλλα δέκα κορίτσια, ώστε θάθελα να έδωπα καμιά απ' αυτές τις φωτογραφίες που βγάξτες και πέρα. Τί έξυπνα και χαρούμενα προσωπάκια που θάχτες όλες σας! Άλλά γιατί γράφεις «εν Γλυφάδι»; "Τως γι' άσπελο, γιατί Γλυφάς-Γλυφάδος δέν θα τόλεγε σωδαρά ούτε ο πιο σχολαστικός. Η Γλυφάδα—της Γλυφάδας λένε όλοι.

Η *Νικήτρια* Έλλάς συσταίνει σ' όλους να ιδούν την Έκθεση του Ζαπτείου για να μελνουν «άμρότητοι» με την πρόδο της ελληνικής Βιομηχανίας. Η ίδια άπορει πώς της ειχα διη ή «Νέα Έστία» είναι περιοδικό για μεγάλους, ένώ τη σύσησά σου δέν είχα Διαπλασόπουλα. Μά κι' οι Διαπλασόπουλές εκεινες ήταν μεγάλες, άπόφοιτες, φοιτήτριες ή στην Γ του Γυμνασίου. Άν είναι τόσο προχωρημένη κι' ή *Νικ. Έλλάς*, ας την πάρη.

Άλήθεια, *Ροδόγελη*, ένα δόλιγρο χρόνο ειχες να μου γράψης. Μά δέν σε είχα ξεγράψει, όπως σ'επε σό. Πολύ λυπήθηκα όταν διάβασα την αίτια. Έχω όμως την ελπίδα πως, άμα τά ξεκουράσης άκόμα λίγον καιρό, τά μάτια σου θα δυναμώσουν και δέν θάχης πιά κανένα φόβο. Μ' έχαριστήσες πολύ τό γράμμα σου, *Άνθισμένη Πλαγιά*. Ο κ. Ξ. σ' εχαριστεί γι' αυτά που γράφεις για την κωμωδία του. Παίχτηκε άραγε από τακτικό θέασο ή από έρασιτέχνης; Σοβ έστειλχ 7 τετράδια και περιμένω να μου ξαναγράψης άμα ξαναγυρίσης από την έξοχη.

Κι' όμως πρέπει να τό πιστώσης, *Χωρίς Φτερά*: αυτό τό «Ζηλότυπο» Φθινόπωρο θα κατανήση σέ τό «οικελευτός» τά έμορφα δέντρα. Καθένας, βέβαιος, στον κόσμο κάνει τη δουλειά του. Έδουχώς ή δουλειά του Φθινοπώρου δέν είναι μόνον αυτή. Ρίχνει και τις βροχές που κάνουν τη γη κατάλληλη για σπορά. Και πόσα άλλα άκόμη!... Χαριτί σου έστειλα. Ειχες όθια, *Κλόη*, να γράψης και τους

δύο, άφου είναι άδελφια και μοιάζουν πολύ. Έγώ όμως για ένα πράγμα άπορώ: Η *Γιόλα*, όταν σ' έδωπε στην Αιδυφή, έβροντας μόνο πως είσαι ή *Χλόη*, σοο χαμογελοσ φιλικά. Τό ίδιο κι' ο *Νέλιων*. Γιατί να μη σοο χαμογελά κι' ο *Κασταν-Φάντασμα*, που ήταν πάντα μαζί τους; Δέν υβταν τό άπλοότερο: Αυτό έπρεπε να το άπάντηχες όταν θύωσσε που έγραφεσ κι' αυτόν στην Άγγελία σου...

Νά κι' ή *Θλιμμένη Γοητεία*. Μου γράφει κι' αυτή τις έντυπώσεις της από την έπίσκοπή της στη Θεσσαλονίκη κι' από τά λαμπρά Διαπλασόπουλα που γνώρισε εκεί. «Ο,τι και να σοο γράφο—λέει—θα δαστηρή από εκεινες τις πραγματικώς εύτυχισμένες ήμέρες της ζωής μου».

Ταξιδιώτη, Χουσαλλίς, Πετροκούουφα, Νίνα Νόρα, Μιρόζα, Καρδουλέφρα, Μυρομένο Κρονάκι, Λευκάτα, Θεόφραση, Ντολορές (με τη χαριτωμένη φωτογραφία σου, που δέν κάνει όμους για τη σειρά των «Παιδιών εκ του φυσικού»), *Αίλινα Χάρβου, Αίλινα Άνθώ, Παγκάλι, Γαρρατούα*. — Καλά μου παιδιά, και τά δικά σας φροσιότατα γράμματα διάβασα κι' έστέλλωσ τις παραγγέλτες σας. Ο χώρος όμως δέν μου επιτρέπει να παντήσωσ τις ερωτήσεις σας. στις άπορίες σας, στις σκέψεις σας. Άλλη φορά!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα φροσάνομο δέν έγκριναται, ούτε ενανώνεται, αν δέν συνυπόκειται από τό δικαίωμα. όρ. 10.— Τά έγκρινόμενα ή άνασέοντας ίσχύουν άς την 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα συνυπόκεινται από Α, ένθουν σέ άγόρια και δσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ραμόν Νόβρορ, ά. (ΜΣ). Φαναράκι, κ. (ΙΑ). Αιλιάννα, κ. (γεια σου, Αύρα τ. Ζεφυρού). Φιορίνα, κ. (ΒΜ).

Η *Διάπλασις* ασπάζεται τους φίλους της: Έβίθ (να έλαβα δλα) ε «μικρός Κοζάκος» δέν μου κανε, άφου δημοσιεύθηκε σ' ελληνικό φύλλο, με γεια τό σχολείο και καλή πρόδο στην Ε' τάξη, που βέβαια δέν είναι «παίξε-γέλασε»...)

Ρεζεντά (έλλαθα λύσεις 5 φυλλάδιων) *Άγνωστον* (χαριτί λύσεων έστειλα:) *Γεώφρον* (φροσιότατο τό γράμμα σου, καλά έκαμες που δέν έγγραφες σ' αυτοίς τους γελοίους, που ένόμισαν πως μ' ένα άρθρο θα άβούσαν ένα συγγραφέα! δέν τους άξιζει παρά περιφρόνηση και σιωπή!) *Δαχτάρα* της *Λευτεριάς* (δουκνή) *Αριόδωνη* (άρακά μου περιγράφες την έπίσκοπή σου στο γράφητό μου, ο κ. Π., συγκινημένος, σ' εχαριστεί για τά καλά σου λόγια, καθώς και για έκείνα που σοβ ειπε ο πατέρας σου) *Μικρή Άθηναίαν* (έλαβα χαίρω που θα λάβης άνεργό μέρος στην κίνηση) *Σαράτην* (με μεγάλη εύχαριστήση διάβασα την Έκθεση που δέν πρόφρασε να στείλης στο Διαγωνισμό. κριμα, γιατί χωρίς άλλο θάκαιρνος κανένα βραβείο!) *Σπίγγα* (έλαβα κι' από τις δύο μεριές, όπως συνήθος γράφουμε τις επιστολές) *Γλυκύλαλο Άθωνάκι* (έλαβα, περιμένω) *Μαργαρίτα* (έλαβα, εχαριστώ) σέ κανένα μέρος απ' αυτά δέν έχω συνδρομητάς: ώστε κάμε μερικώς, αν μπορούσής) *Παπαγαλιό* (τό έμαθα τί φαερό δούτυχημα! σέ πόσο δόκουνται ο καμάρνος ο άνθρωπος, αλλά και τί προσοχή πρέπει ναχουν οι άνθρωποι, για σ' άποφύγουν τουλάχιστο δσα μπορούν...) *Περίηκτισσαν των Δολλαρίων* (έλαβα, εχαριστώ) μην έχχες παρμένο την καλή διάθεση την έχω πάντα, να τις περι-

σότερες φορές μου λείπει χώρος και καιρός' νά, και τό σημερινό σου γράμμα έφτασε στή χέρι μου άφου έκλεισα πιά τις έκτιναγείς άπαντήσεις') *Χρυσωμένια* (έστειλα 43-45') *Γαλανή Νεράϊδα* (έμορφα τά γατάκια, αλλά ή εικόνα θομπή' δέν θάβγαίνει καλά') *Χρυσή Αντίνα* (έστειλα' νά, νά μου σταίλης ένα κορμάτι γιά τή Σελίδα και βλέπουμε' δέν έχω, δυστυχώς, τόπο νά σού εξηγήσω τήν "Ασκησιν αυτή" αλλά οι λύσεις τών δημοσιωμένων μπορούν νά σέ δδηγήσουν') *Σιφνωτάκι* (δεκτές' είσαι εν τάξει') *Δία* (χαρτί λύσεων και Μ. Μυστικά έστειλα') *Ηλιοβασιλευμα*, *Ελένη Γεωργιάδου*, *Αίτητων* κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 5 Οκτωβρίου θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τού 266ου Διαγωνισμού Λόγων. Αι λύσεις τού φυλλαδίου τούτου είναι δειναι μέχρι τής 28 Δεκεμβρίου.

560. Δεξιόγραφος
Φροῦτο τό πρώτο... κολοβό,
Στήν κράπουλα θά βρής τό άλλο.
Μέ κατηγορίες ψεύτικες
Τ' όλο κακό φέρνει μεγάλο.
Κέρινη Κούκλα

561. Στοιχειόγραφος
Στό κεφάλι κατοικώ,
Όταν είναι γνωστικό.
Μά χωρίς κεφάλι, κάλι
Σ' όποιοδήποτε κεφάλι.
Μέντιουμ

562. Τονόγραφος
Κάποια πόλη τής Εβρώπης
Μ' άλλαγή τού τόνου παίρνω
Και στή χούφτα μου τή χύνω
Και στή μύτη μου τή φέρνω.
Δημήτριος Αδερνιγός

563. Αναγραμματισμός
Είμαι δυνατός, πρωτεύω,
Όπως είμαι άν μ' άφήσεις
Και ψυχές παίρνω και φεύγω,
Αν με άναγραμματίσης.
Ελλάς τού Μέλλοντος

564. Πυραμίδας
+
+
+
+
****+****
*****+*****

Όριζοντίως έν τών άνω, σύμφωνον,
διαλθεί τό σκότος, όπώρα, πλούσιος
βασιλεύς, αρχαία πόλις τής Βοιωτίας,
άνθος διακωμικιών. Καθένας οι σεαυροί
στρατηγός άθηναίος.
Ναπολεόν

565. Κρυπτογραφικόν
123456728 = Πτηνόν
25248 = Είς τό στόμα
32528 = Νήσος τού Αιγαίου
48 = Ζών
523165 = Ζών
6768 = Όρυκτόν
728528 = Τίτλος εδγενείας
814828 = Νήσος τού Αιγαίου.
Λιχουδία

566. Περωτόν Γράμμα μετ' Α-κροστιχίδος
Αί κάτωθι ζητούμενα 11 λέξεις έχον άπό έν γράμμα κοινόν, πρώτον εις τήν πρώτην, δεύτερον εις τήν δευτέραν, τρίτον εις τήν τρίτην και όύτω καθέξης. Έκτός τούτου, τάρχη αιών ενδεκα λέξων αποτελούν αρχαίον ιστορικόν ρητόν άπό πέντε μικράς λέξεις :

Μεγάλη θεά' όμηρικός βασιλόπαις.
πλανήτης' ευτυχής έκβασις άγώνος' έπίθετον έν χρονικής μονάδος' ελληνικόν αρχιπέλαγος' μέγας άθηναίος πολιτικός' ρήτωρ' μόδα' μέγας φιλόσοφος' νήσος Β. Παγωμένου Όκεανού.
Φαίνετο Ξεσάδι

567. Ποικίλη Ακροστιχίς
Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης και όύτω καθέξης αποτελούν μέρος τού άνθρωπίνου κορμού:

1, Μέγας φιλόσοφος' 2, 'Η ένδοξότερα χώρα τής Ελλάδος' 3, 'Η ένδοξότερα πόλις' 4, 'Ο μη έχων βάθος' 5, Γεωγραφικός όρος' 6, Πλανήτης.
Αιμίλιος Άνδός

568. Φωνηεντόλιπον
ε - χε - ζ - φλ
Μπυραλοπέρας τής Έρεσσού

569. Ραίφος
οι πολ ο ο μν
έν ο ο σ
ο ο
Τριφασικόν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασκησηων τού φύλλου 33

377. Τρίκινάλα (τρί, καλά). - 378. Έφθήμερος-ένήμερος. - 379. Φάρος-άφρος - 380. Τυρός-Τύρος.

381. Α Ν Σ Σ
Μ Ω Ο Ι
Α Ε Α Ι Θ Χ
Π Γ Π Ρ Η
Ο Ο Ο Σ Μ Α

382. ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ ('Εβα, λαός, 'Ιλισσός, Σείριος, 'Αβελ, Ρέλια, όβελός). - 383. Πεπωμένον φωνείν άδύνατον. ('Η άνάγκησ κατά στήλας, έξ άριστερών και έν τών κάτω, βουσκοφιδόν). - 384. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (ΜΕΛπομένη, ΝΕμέα, Α Ακανία, 'ΟΣλο). - 385. Στόμην καλώς, στώμην μετá φόβου. - 386. 'Εξ ιδίων τά άλλότρια. (Ξ η, δύο ν, τά, άλλα τρία).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879 - 1893) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής τρεις: Τος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δέ άποσταλλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 - 1932), άπό τούς έκδοθέντας 39 τόμους υπάρχουν οι 38 (διότι ό τού 1918 έχει έξαντληθή). Έκ τούτων, οι μόν Τόμοι τών έτών 1894 - 1928 τιμώνται έκαστος άρραφος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δέ Τόμοι τού 1929, 1930, 1931 και 1932 τιμώνται έκαστος άρραφος δρχ' 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμμένος, διά δέ τό Έξωτερικόν δρχ. 85 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπό όποιον όρ. 5, τό έλάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10 λέξεων 20 λεπτά ή λέξις με παχία δέ στοιχεία όρ. 1 και με κεφαλαία όρ. 1,50. Ό χωριστός στίχος όρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά διπλά 'Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

Οριέττα, πές μου τί καιρό κάνει έκεί γιά νά ντυθώ καταλλήλως, επειδή πρόκειται νά σέ συναντήσω.
[ΑΓ' - 610]

Ανρ Γκαρά = Ρένα Δεπιάν' κάτω ό πρόεδρος, ζήτω αντιπρόεδρ' φταίει, ό 'Ιβάν.
[ΑΓ' - 611]

Θίασος Κόλλυουνη
Ανρ = άγριοκάταικο, Ζάν = Nagy, 'Ιβάν = Άνθος τής Μυκόνου, Βίλλυ = παρευθός και ό Ρουταβός... 8, τι κι' άν πής.
[ΑΓ' - 612]

Οριέττα, τί κάνει ή Μπαμπή;
[ΑΓ' - 613]

Νέλιαν, Μάρτυρες όταν χαμογελοσός τής Γιόλας.
[ΑΓ' - 614]

Δοίξ τού Ραΐχζατά, γιά τή γιορτή σου πολλές εύχές και αντιπρόεδρος.
[ΑΓ' - 615]

Ελληνικό Άκρογιάλι, γιατί δέν ανταποδίδεις τετραδιάκι; - Κονταρεθιοούλης = 'Ιω. Φαλκωνάκης.
[ΑΓ' - 616]

Φίλημ, αγαπητό μου, στή γιορτοδλα σου, χίλιες θερμάς εύχόδλας.
[ΑΓ' - 617]

Λίε, Άσθίς, γιατί δέν ανταποδίδεις Μ. Μ.; δέν έλάβατε δικά μου; 'Απαντήστω.
[ΑΓ' - 618]

Αλληγογραφώ κι' ανταλλάσσω τετραδιάκι με μορφομένα Διαπλασόπουλας. Π. 'Αστί, εξακολούθει... - Σ. Ζώγια, Νικοτόρα 9, Βόλος.
[ΑΓ' - 619]

Αρετή, ή εύχασ, παιδί μου, Μίμικα άσε τήν 'Οριέττα ήσυχη, πρόσχε τά παραβάνια σου μή τά ρίξωσ σέ βράχους.
[ΑΓ' - 620]

Επανέρχομαι με άγρίας διαθέσεις. Μίμικα, έβρεις πώς μπαίνουν οι σκίπτες στή μύτη. Κοίταξε μήν μήσ στή δική σου γιάτι δέ θά ξεκολλήσω εύκολα.
[ΑΓ' - 621]

Ο'Ιβάν κι' ό Ζάν... τί τριπαστές και όρατες φίλες...
[ΑΓ' - 622]

Σφιγξ, Τώρα λοιπόν καταγίνεσαι στήν πορκατογραφία; Περιμένω άνοπόμωνα νά ιδώ και τό δικό μου πορτραίτο. Έβρεις, δέν είναι άνάγκη νά μοιάζω (έν τών ιδίων... 8, πως εχες πή).
[ΑΓ' - 623]

Επεσμένη Λόδη, τό Μανεδονό-σπουλό μου στέλλεται ο' έσφαλιμένη διεύθυνση 'Ιδε ΑΓ' - 332.
[ΑΓ' 624]

Επεσμένη Λόδη, τό Μανεδονό-σπουλό μου στέλλεται ο' έσφαλιμένη διεύθυνση 'Ιδε ΑΓ' - 332.
[ΑΓ' 624]